

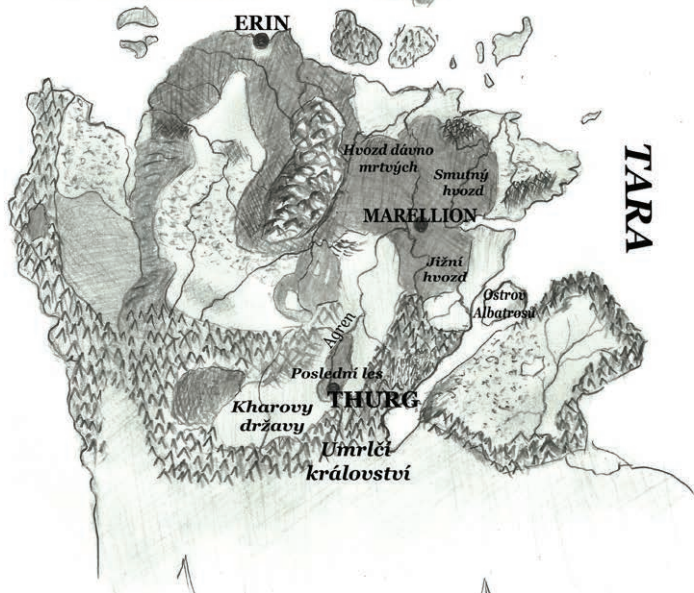
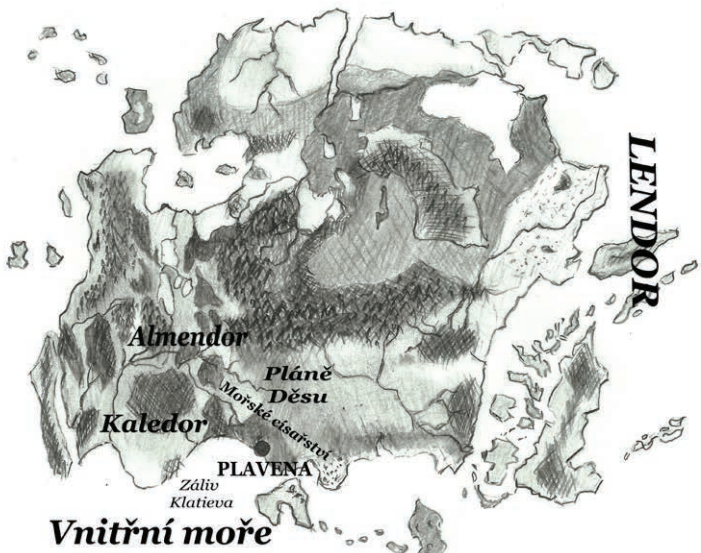

DRÁK BERĚ VŠE
HANIŇA VESELÁ

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2015
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-17-5

Drak bere vše

Prolog

„Mysleli si, že dokážou obelhat všechny, dokonce i bohý. Jak krutě, neskutečně krutě se mylili. A pak přišel den zúčtování, okamžik, kdy bylo třeba zaplatit za všechny zločiny. Oni však marně hledali něco světlého ve svém životě. Něco čím by se mohli vykoupit. Neměli nic, vůbec nic, a ztratili vše.“

Tryzna za Asterion

Padl na kolena a schoval hlavu v dlaních.

„Vstaň!“ vyzval ho hlasem vyzařujícím jistotu a sílu bůh Soudce, sám mocný Lamius.

Poslechl a krátce pohlédl k tribunálu. Seděli rozmístěni v půlkruhu. Bylo jich celkem sedmnáct. Sedmnáct bohů, a ti všichni se tu sešli kvůli němu. Kdysi by dal cokoli za to, aby mohl spatřit alespoň některého z nich. A teď je tu měl všechny. Vypadali jako lidé, ale už dávno jimi nebyli. Koutkem oka zahlédl ženu, které se v očích leskla večerní rosa, a na rtech se třpytily stříbrné krůpěje. Její jméno mu dosud znělo v uších: Paní vod. Vedle ní seděla Paní hvězd s havraními vlasy, oděná jen do inkoustově černé tmy, místy přecházející do modři hasnoucího nebe. Musel tu být také Pán vichrů, zakuklenec, s jehož rouchem si hrál vítr. A Pán ohně, kterému z úst stoupal vytrvalý obláček vonného dýmu.

A také ona. Jeho paní. Uctíval ji po všechny své dny. Musela tam být s nimi. Nedíval se tam však. Místo toho klopol zrak. Příliš se styděl. Věděl, že hřešil příliš ošklivě, než aby byl jejich pohledu hoděn, a proto doufal, že se mu podaří včas zmizet. A to i za cenu, že by měl svou hrdou duši změnit v prchající stín. Jenomže na to už bylo pozdě. Ze sálu nevedly žádné dveře.

Škubl tím, co zbývalo z jeho těla, a pokusil se vzpomenout si, kdy se mu ze života začalo vytrácet světlo.

Světlo bylo tím, co ho probralo. Nebo to byla bolest? Ležel na kamenném kvádru, ruce i nohy měl volné. Směl pohnout hlavou, mohl se posadit.

Žádná pouta?

Pro začátek otevřel oči. Zíral přímo do nebe. Klenulo se vysoko nad ním. Od svobody ho dělila zeď, příliš vysoká, aby se dala přeskóčit, a příliš hladká, aby po ní šlo vyšplhat.

Zjistil, že je v prostorné díře s kruhovým půdorysem. Říkali jí Dračí jáma. V jejím středu stál oltář, na kterém spočívalo jeho tělo. Nadzvedl se na loktech a rozeznal ve zdi tmavý otvor. Vzpomněl si, že ukrývá pramen. Tekla tam prapodiivná medicína. Mutageny, které uměly člověku z těla vyrvat jeho osobnost a vytvořit z něj monstrum.

Pohlédl na své paže a na okamžik se mu téměř zastavilo srdce. Kůže se drolila a po kusech odpadávala. Pod ní se skrývalo něco tvrdého. Ale s masem a kostmi to nemělo nic společného.

Ta věc, jak to v duchu nazval, pokrývala dobrou polovinu jeho těla a vděčil jí za většinu bolesti.

Bolest...

Strčila do rukou i nohou jeden šíp za druhým. Roztahovala se mu po těle. Svíjela se v útrokách, rozežírala kosti. A s každým dalším zášlehem ztrácel kousíček svého lidství.

Mohl by zastavit proměnu tím, že by se vzdal vody z pramene? Zkoušel to, ale nikdy nevydržel.

V Dračí jámě nebyl téměř žádný stín. Slunce změnilo jeho dny v nekonečnou muka. Nemohl se schovat před žhavými paprsky ani před zvědavými pohledy těch nahoře.

To bylo na tom snad nejhorší. Ti nahoře.

Chodili se dívat, jak experiment pokračuje, uzavírali sázky o dalším průběhu a pokřikovali na něj.

Nadávký nebo naopak povzbudivé výkřiky, jemu všechny ty hlasy zněly stejně. Zůstával se svou bolestí – všem na očích, a přesto sám. Viděli jeho utrpení a stali se svědky toho, jak přicházel o duši.

Nápisů si všiml až druhé nebo třetí noci. Byly vyryty do zdi a opakovaly se.

Modrý měsíc. Měsíc. Domov. Měsíc. Měsíc.

A pod ním:

Hvězdy. Obloha. Mraky. Světlo. Hvězdy. Hvězdy.

Za řadou hvězd stálo:

Vzduch, Slunce.

Kousek popošel a spatřil další vzkaz:

Voda. Moře. Pára. Voda. Vlny. Vodopád. Voda. Voda.

Následovala země a to, co na ní roste a žije.

„Měsíc, hvězdy, vzduch. Slunce, voda, země, stromy. Zvěř,“ přečetl a pak k nim připojil ještě jeden: „Svoboda.“

Zvuky v sálu jej vytrhly z živého snění. Poslouchal, přestože nedokázal rozeznat jednotlivá slova, a čekal.

Čekal strašně dlouho. Po celou tu dobu na něm Lamius spolu s ostatními visel pohledem. Nebylo mu to příjemné. Dívali se na něj jako na skvrnu na jinak čistém plátně. Zpočátku nevěřičně, pak překvapeně a nakonec... lačně. Takovému pohledu už jednou čelil – v Dračí jámě.

Trpce si uvědomil, že od nich se smilování nedočká. Narovnal se úplně. Byl dobrým hercem, ale tady by jeho umění nikdo neoceníl. Netoužili po kajícíkovovi. Naopak, přáli si hrdou duši, kterou by mohli zdeptat.

Potměšile stáhl rty a stal se zpátky sám sebou.

„Víš, proč jsme se tu sešli?“ zazněl autoritativní hlas Lamiuse, boha Soudce.

Zvedl k němu zrak: „Předpokládám, že budete vážít mé skutky a rozhodovat o mé další existenci.“

Dozajista předpokládal správně. Co jiného by se mohlo dít? Stále nepadlo jediné oslovení. I po smrti jim zůstal odporný a jeho

jméno odmítali vyslovit. Stejně jako jméno jeho pána. Lord Kharer Kiralon. Ani to nezaznělo, říkali mu jen Démon.

„Odsuzuji tě k zatracení,“ třeskl Soudcův ortel. „Ulehneš do jedné z Jam. Tvá duše zůstane v plamenech a bolesti, dokud se zcela neočistíš ze svých vin. Pak se tu sejdeme znovu a rozhodneme, co s tebou.“

Zajatec zapochyboval, že by jeho ztýraná duše potřebovala tak radikální očistu. Už se neostýchal na ně hledět. Zapátral v těch kamenných tvářích po známkách sympatií. Žádné nenalezl. Po pravdě, hledal hlavně jednu konkrétní tvář. Chtěl si její obraz zapsat do paměti a uchovat navěky.

Nic takového mu dopřáno nebylo. Ta jediná, kterou si upřímně přál spatřit, chyběla. Znovu počítal, ale nemohl se splést. Bylo jich jen šestnáct.

Věškerá vyrovnanost ho opustila. Spáchal obludné věci a ona to ví. Ona se za něj stydí. Zoufal si a skoro neslyšel měkký hlas za svými zády:

„Tato duše si v Jámách věčného zatracení neustele. Patří mně a já rozhodnu o jejím dalším osudu.“

Otočil se a konečně ji spatřil. Jeho paní! Jemná, napadlo ho. A samozřejmě krásná. Pokusil se uchopit její bílou ruku. Neucukla a dovolila mu vtisknout na konečky prstů letmý polibek.

Tak intimní blízkost bohyně působila na jeho duši jako balzám. Ona sama voněla myrtou. Jen s obtížemi dokázal odtáhnout rty od té spanilé ruky a pohlédnout její majitelce do očí. Byly modré jako mořská hlubina a stejně neklidné. V tu chvíli na něj hleděly velmi smutně. Než stačil jejich pohled vstřebet, zazářila před ním brána, která se právě zhmotnila ve zdi.

Poslední z božské Sedmnáctky stiskla jeho dlaň a za všeobecného šumu a zmatku ho odváděla vstříc opalizujícímu závoji světél.

Bylo to tak krásné, jako by to byl sen. A možná, že skutečně byl. První po tisíci letech.

Kniha I.

Netvor z moře

V modrých hlubinách

„Vysmekla jsem se z jednoho života, abych utonula v druhém.“

Magnólie z Plaveny

Vždycky mě zajímal svět pod hladinou. Vraky lodí ukryvající poklady, zatopená města, nestvůry tak ohavné, že jejich vlastní podoba je zahrnala do mořských hlubin. A teď to mám, splnil se mi sen. Mrzutě jsem zírala na řadu ampulí. Vyskládané na stole tvořily mezi mnou a tím, kdo naproti mně seděl, pomyslnou zeď. Díky nim a všudypřítomnému pachu jódu jsem si připadala jako v apatyce. Ten dojem však narušovalo houpání paluby a šplouchání vody za kulatým oknem.

Nebyla jsem v apatyce, ale v důstojnické jídelně lodi *Dráče* a přítomnost mi dělal skřetí kapitán Waryáš.

Sáhla jsem po nejbližší lahvičce – odstín mořská tráva – odzátkovala ji a přičichla k hrdlu. Bude její chuť stejně odporaná jako ta barva? „Voní jako kopřivový čaj,“ konstatovala jsem.

Waryáš na mě upřel rudé zornice. Jeho kly, vystupující zpoza fialových rtů, se netrpělivě zachvěly. „Nečuchej a pij, máme málo času,“ zachrochtal.

„Je bezvětrí. Pospícháme někam?“ popíchla jsem ho.

Skřet si odfrkl: „Víš, že nejni bezpečný se tu bezcílně točit jako náká posraná zátka. Takhle blízko Lendoru sem se neplavil, co pamatuju. Skoro sem zapomněl, jaký sou tu zemičky.“ Mluvil o sousedním kontinentu, jako by to byl nějaký ostrov, ale to byl zkrátka jeho styl. Nedělat žádné cavyky s ničím.

„Mohou nás tu překvapit keledorské plachty nebo plaven-
ská bárka,“ napověděla jsem mu. My už takhle pár lodiček
„překvapili“. Ale zrovna svoje krajany bych ke dnu poslat ne-
chtěla, Plavena má navíc vynikající lodě.

„Kdokoliv z lendorský pevniny může být nebezpečnej,“
souhlasil kapitán *Dráčete*. „Až do sebe kopneš všechny tyh-
lecty elixíry, pošleme tě dolu i s tou nekromantkou. Chlapi ji
zatížež řetězem, takže ji budeš moct použít jako sestupovou
zátěž. Potopíš se spolu s ní, dohlídneš, aby zdechla a pak si
na dně můžeš splnit ten tvůj tajnej úkol. Podíváš se, co tam
je, jestli tam teda něco je, protože podle mě tam světélkuje
nanejvejš hovno nějaký obří olihně.“

„Kdyby tam bylo hovno, tak by mě tam neposílal,“ namítla
jsem celkem logicky. Skřet to nechal bez odezvy, tak jsem po-
kračovala: „Dal mi zvláštní úkol. A sám víš, že s ním nejsou
žerty.“

Pokrčil mohutnými rameny. „Co spolu máte, nejni
moje věc...“

Vrátila jsem pozornost k odzátkované ampuli a natočila
ji proti světlu. Kulatým okénkem pronikl sluneční paprsek
a prozářil její skleněný obsah. „Co tahle zelená šťáva dělá?“

„Díky ní vydržíš pod vodou bez vzduchu několik hodin,
možná i den,“ ušklíbl se Waryaš a postavil před sebe láhev pa-
šovaného plavenského rumu. Že by další nedobrovolný dárek
od mých krajanů?

„Změní mi plíce v žábry?“ opáčila jsem.

„Tak něco. Esli ti to nevadí, dám si s tebou – ale tohle!“
Waryaš přiložil láhev k nafialovělým rtům. Zuby ji odzátkoval,
zkušeným pohybem protáhl hrdlo mezi kly a zaklonil hlavu.

„Na všechny, kdo jsou na moři!“ Pozvedla jsem svoji rundu
a na ex ji do sebe otočila. Chutnalo to jako namixovaný špenát.
Tím ale degustace nekončila. Následoval krvavě rudý lektvar,

který měl ochránit před chladem. Rozplynul se mi na patře jako těžké, příliš sladké víno.

„A tahle ampule? Co ta se mnou udělá?“ ukázala jsem na sklo se safírově modrým obsahem.

„Bystří smysly. Ve vodě se děje veškerá komunikace formou pokročilý telepatie, ale to tobě nemusím říkat, *psioničko*. Ten zlepšovák nejni zase tak starej. Plavenští telepati ho používaj celkem často. Prej s tím přišel jejich protektor, arcimág Zvin. Přitukneš si se mnou na jeho zdraví?“

„Och, na zdraví svého úžasného mentorka se vždycky ráda napiju,“ ušklíbla jsem se a pozvedla ampuli. Slaná voda. Jinou chuť to nemělo, jak příznačné.

„V poslední lahvičce je substance, která pomůže tvým tělu vyrovnat podmořskej tlak. Můj vynález,“ pochlubil se skřet a znovu si vydatně zavdal.

„Tak ještě na tvého génia, Waryaši. Napij se se mnou, pořádně! Fuj, cos tam dal? Rybí moč?“ Postavila jsem prázdnou ampulku zpátky a hřbetem ruky si setřela ze rtů poslední kapky. „Víš, že jsem vodičkám nikdy nevěřila. Takže mám ještě jednu otázku. Dá se pod vodou přežít nějak jinak než s pomocí těchhle dryáků?“

Mezi kostěnými výrůstky na čele mu zapulzovala namodralá žilka. „*Malá mořská víla*, ale není tak bezpečná jak ta moje medicína,“ přemýšlel nahlas.

„U Khara!“ zaklela jsem. „Co je to za vílu?“

„Je to druh magický medúzy. Strčíš si ji do pusy a ona za tebe dechá. Používalo se to hlavně, když nebyl na lodi mág, kterej by ti uměl namíchat zázračnou vodičku. Jednu nebo dvě s sebou pro jistotu nosím, kdyby se našel parchant, co by dokázal posadit *Dráče* na prdel. Snad ji nechceš? Moje recepty ti nestačej?“

Stála jsem na palubě a nevnímala vítr ani déšť. Tělo jsem měla ztuhlé a podivně netečné. Co dalšího ty elixíry se mnou udělaly? Kriticky jsem pohlédla do kapesního zrcátka, ale žádné změny jsem nezapozorovala. Zírala na mě pořád tatáž zrzka. Oválná tvář, lehce vystouplé lícní kosti, malý nos, plné rty a všude ty zatracené pihy. Byla jsem hrdá na tmavé oči a samozřejmě na ty vlasy, dlouhé do půl zad a rudé jako oheň.

Ušklíbala jsem se a zrcadlový odraz udělal totéž. Znovu a podrobně jsem studovala tvář v něm. Kdysi byla naivní, plná očekávání a vlasy mívaly svěžest a lesk. Patřila mladé dívce, která se jmenovala Magnólie, ale přátelé jí neřekli jinak než Noly. To oslovení odvál čas, stejně jako dívku, přátele a všechno, co bylo nějak spojené s mým starým já. Předstírala jsem, že mi to nechybí. S životním stylem se změnila i tvář. Dnes ji pokrývalo opálení a rudé prameny zhrubly solí. Je ze mě paní Magna – zkušená, atraktivní a možná brzo mrtvá. Zamračila jsem se a vrátila zrcátko do kapsy.

Spolu se mnou na palubě mokla nekromantka, o které mluvil Waryaš. Drželi ji pod zámkem. Až teď jsem měla možnost podívat se, co je zač.

Byla o hlavu menší než já, trochu plnější postavy a ani Umlří království z ní nestihlo vysát všechnu krásu. Polodlouhé černé vlasy se jí lepily na tváře, ofinu měla jako kluk a v očích melancholický lesk těch, kteří umírají příliš brzo.

Původně byla zajatkyň na jedné z lodiček, které jsme „překvapili“. Keledořan, který té lodi velel, měl v plánu dopravit ji na břeh a před zraky početného publika zaživa upálit. Jenže nepočítal s Waryašem. Skřet jeho plavidlo obsadil, vyraboval a bez milosti poslal ke dnu. A do našeho podpalubí přibyl plavenský rum, uzrálé keledorské sýry a jedna hladová svázaná holka.

Její totožnost jsem odhalila podle temné aury. Už to, že šlo o ženskou, bylo dost špatné. Ale nekromantka! Čekaly nás měsíce na moři. Kdyby chlapi zjistili, čím se holka živí, nemuseli by to vzít zrovna nadšeně.

Nechala bych si to pro sebe. Ostatně měla jsem své důvody. Ale lodní čaroděj Kšara jazyk za zuby neudržel. Waryaš nechtěl riskovat nepříjemnosti, a aby si nemusel špinit palubu nekroušskou krví, připravil holce zcela konkrétní osud. A já na to měla dohlédnout. Vhodnější osobu si nemohli vybrat.

Dobrých nekromantů je poskrovnu. Takle holka byla nasáklá astrálem jako houba. Jak může vypadat její mysl? Jistě to bude chodící encyklopedie. Své vědomosti měla od zdroje, který nikdy nevyschne. Od mrtvých samotných. Když se jí zeptám na něco z mé minulosti, něco, co mě trápí a co nevím, dokáže mi odpovědět? A když ne hned, mohla by najít na jedné ze svých poutí duši, která by správnou odpověď znala? Nezdálo se to pravděpodobné, jenže Vnitřní moře nekromanty zrovna nepřetéká. Na někoho z Nekromantické hanzy jsem tu naposled narazila před deseti lety.

Přistoupila jsem k našemu lodnímu čaroději. „Jak to jde, kolego?“

Na mágově tváři se objevil jeden z jeho provokativních úsměvů. „Velmi dobře, Magnóóolie,“ protáhl a čekal, jestli na zpitvořené oslovení nějak zareagují.

Nezareagovala jsem. Na první pohled vypadal jako aristokratický synek, který se spustil se špatnými lidmi a docela si to užívá. Jeho mladistvý vzhled měl na svědomí drahý elixír a tmavé vlasy mu čas od času u skrání prokvetly stříbrem, ale pak vždycky nějak „záhadně“ zčernaly. Nosil zásadně drahé jemné látky. Kéž by jeho myšlenky byly stejně hedvábné! Mohl za to skutečný věk, *densarský bašiš* nebo snad chybějící končetina? Pro čaroděje musela být ztráta ruky velmi bolestná.

„Máš všechno pod kontrolou?“ zeptala jsem se ho.

„Podívej se sama,“ řekl a hákem zakrývajícím zhojený pahýl zamířil na dvojici vybraných námořníků. Právě nekromantce strkali hlavu do pytle. Ten byl tak velký, že by se do něj vešla celá.

Nakřčila jsem nesouhlasně čelo. „Proč tohle, Kšaro?“

Jednoruký mág se zasmál. „Zašijeme ji tam a obtočíme zrezivělým řetězem. Čeká ji mokrá smrt úměrně k jejímu pohlaví.“

„Hej vy tam, moc ten řetěz neutahujte!“ křikla jsem na námořníky. „Chytím se ho a nechám se jím stáhnout taky. Ta holka nevyplave, tím si můžete být jistí.“

Kšara udělal obličeje: „Och, tak takhle chceš dohlédnout na její smrt?“

„Waryaš to tak chtěl...“ namítla jsem.

„Jen se nevymlouvej,“ řekl a přitom si dával pozor, aby se naše pohledy nestřetly. Snad si nemyslel, že mu v jeho vymyté palici udělám štáru? „Budeš nekroušku držet za ručičku, zatímco ona bude pouštět bublinky? Seš zvrhlá!“

Z nekromantky už byly vidět jen kotníkové botky z černé kůže. Tihle lidi mají peníze. Jiná by se u našeho Kšáříka pokusila zahrát na citlivou strunu. Vsadila by na svůj šarm. Plazila by se u jeho naleštěných střevíců z černé usně, snažila by se zachytit jemného roucha, ronila vodopády slz... Tahle ne. Během nepříjemné procedury ani nemukla. Nemělo by mě to udivovat. V jejich komunitě nepřežije holka, která nemá nervy jak železný drát. Co za štěstí tak daleko od pevniny hledala?

Waryaš slíbil veřejný výprask každému, kdo by se pokusil s ní promluvit. Mám svoji kůži ráda, ale dýl čekat nemůžu.

Zamířila jsem přímo k ní. Chlapi mi bryskně udělali místo. Kdyby si měli vybrat, která z nás dvou jim jde pod fousy míň, nejspíš by si museli hodit korunou.

Přistoupila jsem těsně k holce a stiskla jí rameno. Přes pytel mě vidět nemohla, dotyk však úplně stačil. Rukou mi projel záhrobní chlad.

Trochu se při tom ošila, to bylo vše.

Jmenuji se Magnólie, začala jsem bezhlasně. Pro tebe zkráceně Magna. Paní Magna. Jsem telepatka. Vnímáš-li, co říkám, nenápadně sebou šklubni.

Žádná reakce. Přesto jsem pokračovala:

Jestli máš u sebe nůž, použij ho na pouta, až budeme ve vodě. Jestli nemáš, použiju svůj. Před ponorem se pořádně nadechni. Až budeme v moři, dám ti něco, po čem pod vodou dokážeš dýchat. Ostražitě jsem se rozhlédla. Jediný, kdo by nás mohl zaslechnout, byl Waryaš. A tomu plaval mozek v láhvi. Určité riziko znamenal i Kšara, ale doufala jsem, že si čerstvě šňupnul.

Tu železnou ozdobu sundáš až na dně! pokračovala jsem, zatímco mi neúnavně bubnovalo za krk.

Dívčín ramenní kloub se nespokojeně pohnul. Je namyšlená, ne blbá. Bude spolupracovat.

Proč mě obtěžuješ, skřetova děvko? potvrdila mou domněnku.

To se v pravý čas dozvíš. Jestli máš pro mě ještě nějakou lichotku, nech si to do vody! poradila jsem jí vlídně.

Už mi neodpověděla.

Kolem pasu jsem si omotala zbytek řetězu a zařvala do deště: „Můžeš nás spustit, Kšaro! Půjdem s nekromantkou obě!“

Jednoruký mág kývl na zubící se muže. Překulí nás přes zábradlí jak pytel s nebožtíkem. Kšarův nápad.

Starostlivě jsem vzhledla k obloze. Všude mraky, celý horizont se topil v šedi. U přídě to houपालo, ale pod hladinou Vnitřního moře bude klid.

„Kdy budeš chtít vytáhnout, kolegyně?“ vzpomněl si Kšara na poslední chvíli.

„Až se vynořím,“ zavrčela jsem. *Dám ti znamení, tak prosím tě už dneska do sebe necpi to svinstvo.*

Žádné další sladkosti. Rozkaz! rozezvučel mi hlavu jeho důvěrný šepot. *Schováám si je pro tebe, až budeš před mou kajutou škemrat o medikamenty na ztlumení bolesti. Jestli zachrániš tu žábu, Waryáš už se postará, aby se tvoje plavenská krev zabrála. Přijdu se podívat. Hahaha!*

Chtěla jsem ho poslat někam, jenže mi udělal čáru přes rozpočet pád do vody.

Směřovala jsem do tmy a ticha spolu s pytle, ve kterém byla uvězněná nekromantka. Vzpamatovala jsem se a sáhla k pasu pro dýku.

Jestli jí pomůžeš, je to zrada! zavřeštěl Kšara.

Padej z mé hlavy, fetáku!

Ani jsem ho nemusela vykopávat. V té hloubce spojení s mágem na palubě zhaslo samo od sebe. A pád pokračoval dál.

Chtěla jsem udělat do pytle díru tam, kde jsem tušila ústa. Zjistila jsem však, že to nezvládnou. Ne, aniž bych riskovala, že nekromantce ušmiknu nos – v lepším případě. Zohavit jsem ji nechtěla. Přece jen je to mladá holka.

Vyslala jsem k ní telepatický signál, ale neodpověděla. Plát-no jí na obličej vykouzlilo předsmrtnou masku. Kolik může mít vzduchu? Já neměla žádný. Tohle podvodní dýchání bylo divné. Pootevřela jsem ústa, nasála vodu jako ryba a vypustila hrozen bílých perliček mířících ke vzdálené hladině.

Dva takové výdechy a měla jsem volné ruce. Nekromantka mi z nich vyklouzla i s řetězem. Zpanikařit jsem nestihla. Ucítila jsem pod sebou dno a koleny se zabořila do jemného písku.

Vytáhla jsem podvodní svítilnu a zkoumala terén. Nerostly tu fosforeskující rostliny ani tu nestála podmořská obydlí. Jediné světlo široko daleko vycházelo z minerálu ve skle mé lampy. Odhalovalo prostor do vzdálenosti několika kroků.

Ten se skládal jen z písku a menších i větších kamenů. Několik z nich jsem si nacpala do kapes. Taková zátěž se může hodit. Elixíry ze mě možná na čas dělaly rybu, ale tělesnou stavbou jsem zůstala člověk. To poslední, co jsem potřebovala, bylo vyšpuntovat jako zátka k hladině.

Nekromantka dopadla kousek ode mě. Několika žabími přískoky jsem se k ní dostala. Ležela v písku zatížená řetězem a nejevila známky života.

Odložila jsem svítilnu na dno a nožem přerázla látku, která jí těsně obepínala hlavu. Konečně otevřela oči. Ze rtů jí povlával zbytek vzduchové kapsy. Primitivní dýchací kouzlo. K návratu k hladině by nestačilo, ale pro tu chvíli ji zachránilo. Sáhla jsem pro sklenici s *Malou mořskou vílou*. Nekromantka spolkla miniaturního živočicha zcela automaticky. Byla úplně gumová. Snad ani nevěděla, co jsem jí dala.

Seš v pořádku? zkusila jsem navázat tam, kde jsme skončily.
Delcante.

Cože? Jestli jí z toho všeho nekáplo na maják.

Jmenují se Del-can-te, jako naše nejslavnější spiritistka.

Jaká spiritistka? V nekroušské komunitě jsem se nevyznala ani za mák. Až doteď jsem si vystačila s fakty, že tihle lidé žijí v Umrličím království, kde vládne Vieen Nekromant. To je ten chlápek, který neumírá. Obsadil kousek pustiny na dalekém jihu a můj pán s jeho služebníky svádí neustálé boje.

To je jedno, odbyla mě nezdvoreile. Víím, že k nám nepatříš. Tak proč jsi mne zachránila?

Holka, ty mi dáváš kartáč. Ne, že bych čekala, že mi někdo jako ty podě...

Mé jméno je Delcante. Del-can-te. Zapamatuj si to prosím. A ptám se znovu: proč jsi mě zachránila?

Jestli to chceš vědět, budeš si to muset poslechnout za pochodu. Kromě zachraňování tvojí prdele tu mám ještě práci.

Pochopila, že jí asi opravdu chci pomoci a začala pracovat na tom, aby se osvobodila ze zbytků pytle a těžkého řetězu. Když se jí to povedlo, také si nacpala do kapes kamení. Takže jsem se v ní nespletla, není úplně blbá.

Sebrala jsem odloženou svítilnu a vytáhla z kapsy poslední proprietu – dřevěnou destičku, na které byla vyrytá mapa dna. U Khara, kde to vlastně jsme? Ve tmě jsem neviděla jediný záchytný bod. Ještě, že deska byla vybavená podvodním kompasem. Vyznačená lokalita by neměla být daleko.

Já ti položila otázku, spustila nekromantka starou písničku.

Všechno má svůj čas, usekla jsem. To, jak snadno ovládá základy telepatie, mě potěšilo. Je spiritistka, a nejspíš zatraceně dobrá. To spíš ty se pochlub, co děláš na moři. Pracuješ pro nějakou přístavní pobočku Nekromantické hanzy?

Proč myslíš, že ti odpovím? začínala být únavná.

Zachránila jsem ti život. To není málo. My ženské rády klábosíme, a ty jsi s nikým nepromluvila skoro dva aldeny. Dvakrát deset dní, to je zatraceně dlouhá doba, přepočítala jsem jí jako malému dítěti.

Já vím, co to je alden. Jenom netuším, co ode mě chceš. A ať už je to cokoli, proč si to nezjistíš sama, telepatko?

Nebuď tak podrážděná! udělala jsem další žabí přískok. *Jasně, že si to můžu zjistit. Ale proč bys mi měla stát za námahu? Já tady nejsem na procházce. Mám tu úkol a musím šetřit síly.*

Dohonila mne několika tempy a světélkující nerost ozářil její melancholickou tvář. *Asi bych se ti měla omluvit, paní Magno, předvedla mi paměť na jména. Tvoji lidé mě odsoudili, aniž by mi dovolili pronést jediné slovo. Divíš se, že nejsem zrovna v náladě? A množství ledové vody kolem nás tomu také nepomáhá.*

To беру, kývla jsem s očima upřenýma na růžici kompasu. Jenže odsouzená k smrti seš pořád a ta voda tady bude ještě dlouho. Raději se pochlub, co jsi dělala na keledorské lodi.

Vracela jsem se z Lendoru zpátky na Taru, odpověděla překvapivě hbitě, a cestou jsem se stavila ve Stínovém světě.

Vě světě umrlců a duchů?

Jsem spiritistka, ohradila se. Občas to děláme.

Tomu jsem rozuměla. Během astrálního výletu se ztratila v čase. Nějaký otrapa klepal na její kajutu, a když neodpovídala, vyrazili dveře, našli strnulé tělo pohupovat se v síti a podle závanu smrti si dali dohromady dvě a dvě. Prozíravě šoupli holku pod zámek. *Co jsi dělala v Lendoru – na starém kontinentu?* projevila jsem upřímný zájem. Mezi ním a Tarou leželo Vnitřní moře a cesta nebyla z nejsnazších.

Obstarávala jsem nějaké své záležitosti.

Jestli jsem chtěla získat její důvěru, nemělo cenu cokoliv dalšího z ní páčit.

Písečné dno se začalo prudce svažovat. Takhle hluboko se neodvážil téměř žádný život. Jediné, na co jsme narazily ve větším počtu, bylo mrtvé kamení. Podle mapy jsme tam už dávno měly být. Namísto toho cesta pokračovala do čím dál větších hlubin. V prostoru plném vody jsme se pohybovaly jako žáby pomocí všech čtyř končetin.

Řekni mi, co jsi viděla ve Stínovém světě? vyzvala jsem holku, aby řeč nestála.

Prosím? vypískla z temnoty kdesi za mnou.

Jak bylo v astrálu? Je pravda, že svět mrtvých vypadá pokaždé jinak? Jsou tam i taková místa? Pokračovala jsem, jen abych zahrnala stíněný pocit, který se mi začal usazovat v žaludku. *Že jsou tam krajiny jako ze snu, které střídají bezútesné oblasti? A naše oči nejsou připravené na tak silný mix barev a tvarů? Je pravda, že z toho může lidská mysl zešílet?*

Chceš, abych ti ta místa popsala? ožila. To nebude snadné. Můžeš tam vejít zvláštní bránou, nebo se můžeš za závoj Stínů přenést.

Vyžívala se v popisných pasážích, ale já poslouchala jen napůl. Kolik lodních délek je nad námi? Sto, dvě stě? Co by se stalo, kdyby minerál v mé ruce zhasl? Znovu jsem zkontrolovala kompas. Terén pod námi se stále svažoval a ze dna mezi kamením vyrůstaly podivné útvary. Postrádaly celistvost a jejich rozplzlá zakončení se natahovala vzhůru směrem k nekonečně vzdálené hladině.

Napočítala jsem jich desítky. Vystupovaly ze tmy jako předměty, které vypadly z potopeného vraku a staly se památkou lidských tragédií.

Připlula jsem blíž.

Šlo o zbytky rybářských sítí. Uvzlé mezi kamením se staly rájem několika generací koryšů. Byli to právě tito živočichové, kteří svou činností povlávající kusy provazů navždy znehybnili.

O tom všem mi říkal.

Problém je, že v astrálu něco jako čas neexistuje, rozplývala se Delcante. Očividně ji ty sítě neupoutaly tak jako mě. Lidské tělo tam nepotřebuje žádné živiny a samo také neprodukuje žádný odpad. Konverzace probíhá na telepatické úrovni a pohyb je jen stínem na tenké krustě prchavé skutečnosti.

Jak se sem dostaly a proč jich je tolik? Ať jsem si lámala hlavu sebevíc, na žádné přijatelné vysvětlení jsem nepřišla. Některé tu ležely celé věky. Kam mě to poslal? Nepříjemný pocit se přenesl i do zbytku těla. Všimla jsem si, že nekromantka zmlkla.

Řekni mi, jak vypadají sídla bohů? zaprosila jsem. *Slyšela jsem, že bydlí v zámku stvořeném z duhy a večerních červánků.*

Pozná, že blábolím nesmysly? Možná jsem nesáhla po ideálním tématu.

Tak to se ptáš té pravé, paní Magno, ušklíbla se, já ale viděla jenom ty sítě. Pronikaly mi do mozku a obalovaly myšlenky lepkavými vlákny. Kdybych nebyla otupělá všemi těmi dryáky, nejspíš bych se třásla po celém těle.

Chapadla.

Cože? Říkala jsi něco, paní Magno?

N-ne. N-nic.

Upustila jsem svítilnu a přitiskla si dlaně na spánky. Kolem hlavy mi vířily uvolněné vlasy. Kroutily se ve vodě jako ty provazy předtím, než si je vzalo moře. Napadaly mě buď stísněné myšlenky, nebo úplné nesmysly. Kromě pokřivené mysli své spolence jsem vnímala ještě další vědomí. Patřilo něčemu studenému a velkému, ukrytému hodně, hodně hluboko.

Popolezla jsem kousek dál od svítilny, jejíž zář mě rušila, a telepaticky toho chladného giganta zkoumala. Bylo to staré, inteligentní a velmi živé. Z bezpečí svého doupěte mě to vábilo do tmy. Pokoušela jsem se dostat to ven, rozlousknout a odhalit zahnívající maso uvnitř.

Delcante se sklonila pro zapomenutý minerál a namířila světelným kuželem před sebe. Potlačila jsem kletbu, soustředění bylo pryč.

Ta slizká věc se z mé mysli stáhla.

Naše cesta dospěla ke konci. V dalším pokračování bránil podmořský hřbet. Největší horské pásmo, jaké svým dmutím Vnitřní moře vyneslo na povrch. Kámen se neustálým prouděním vody zaobloval a kulatil, a během věků se roztáhl daleko do prostoru. I jeho povrch pokrývaly sítě.

U samého dna se ve skále černal otvor velikosti lidského trupu. Nekromantka svírala světlo a vodou si razila cestu přímo k němu.

Všimla jsem si, že v písku se něco třpytí. Delcante si toho všimla také a sklonila se pro to. Byla to nádoba. Obyčejná na-

křáplá mísa. Rozpadla se nekromantce v rukou a zpod střepů
vyplul jemný šedý prášek.

Tázavě na mě pohlédla. *Je to popel. Ale co dělá tady?*

Já pohlédla do mapy a svou odpověď zabrumlala: *Tomuhle
kameni se říká Démonova páteř. Jsme u cíle, Del.*

*Už si vzpomínám, zahučela. Popel a sítě, to jsou její symboly.
Pani Magno, nechod'...!*

A tisíc očí snilo svůj sen

„Nikdy netoužil po moci, po tom, aby se mu klaněl celý svět. Rád se vydával na moře a za hvězdných nocí tam čerpal inspiraci pro svou tvorbu. Z jeho dílny vzešlo mnoho užitečných nástrojů, magických předmětů a elixírů. Byl největším vynálezcem a badatelem své doby. Z jeho odkazu čerpají alchymisté dodnes, mnozí aniž by věděli, kdo je skutečným zdrojem jejich poznání.“

Z pověsti o lordu Kirbegovi

Znáte ten pocit, když si vložíte do úst příliš velkou porci příliš studené zmrzliny? Místo, aby na jazyku pozvolna tála, přilepí se na zuby a její chlad pronikne dásněmi až do lebky. Strašně moc jsem si přála nestát ve tmě s fosforeskujícím nerostem a nemít nad hlavou masu slané vody. Jen jednou, jedinkrát se nadechnout. Být tak zpátky na palubě *Dráčete!* Tvář by mi ovívala mořská bríza a do ramen hřálo odpolední slunce. Chtěla jsem, aby bylo za hodinu. Jenomže kde bude za hodinu mé tělo? Ať už je zítra. Zatraceně!

Démonova páteř, kamenný masiv vyrůstající ze dna a největší z podmořských útvarů vůbec. Kdysi prý spolkl města i s lidmi. Tehdy, před tisíci lety, přišlo *Velké zemětřesení* a rozdělilo zemi na dva samostatné kontinenty – dnes hustě obydlený Lendor, kde se nachází má rodná Plavena, a osadníky stále vyhledávanou Taru. Gigantickou propast mezi nově vzniklými částmi zaplavilo Vnitřní moře. Byla to tragédie, jaká nemá v dějinách Tary a Lendoru obdoby. Všichni ti mrt-

ví tady pořád leží. Jejich kosti, jejich maso, jejich sny. Navěky uvěznění v objetí ztuhlé země.

Aspoň tak jsem to četla v jedné pověsti.

Nechod' dovnitř, paní Magno! Nemáš poněti, co tam je, varovala mě nekromantka.

Ty snad jo?

Něco tuším.

Tak se přesvědčíme. Klesla jsem na dno a protáhla hlavu otvorem.

Čekal nás systém podvodních jeskyní. Před sebou jsem držela lampu a bledým světlem zaháněla tmu. Delcante mě neochotně následovala.

Popel a síť, opravdu ti to nic neříká? ozval se mi v hlavě její hlásek.

Ty pocíty nejsou opravdové, vyhnula jsem se přímé odpovědi. *Krmí nás vlastním strachem. Je to jeden ze způsobů pasivní obrany.*

Slyšela jsi o Temných bozích? Jistěže slyšela, každý je zná! Jsou protiváhou božské Sedmnáctky. Jenomže oni jsou esencí zla. A my právě jednomu z nich klepeme na dveře.

Teologii sem netahej. Který bůh by si za svůj úkryt zvolil mořské hlubiny? odbyla jsem ji. Uvnitř mi ale do smíchu nebylo. Tak už vím, kam mě poslal. Žádná ztracená civilizace, artefakt ukrytý v potopeném vraku, ale zase jen temnota. Temnota. Tem-no-ta.

Pokusila jsem se vytřepat z hlavy všechny myšlenky.

Prostor kolem nás se rozšířil. Proplouvaly jsme jím jako úhoři.

Přetočila jsem se na záda a přejížděla lampou po stěnách. Čekala jsem, že uvidím krápníkové útvary, které vyrůstají ze stropů podzemních jeskyní, runové nápisy zabraňující něčí teleportaci, jaké si pamatují z rodné Plaveny, nebo pokrouce-

né tvary Stínového světa, o nichž mluvila Delcante. Krápníky, magické runy, nic takového tu nečekalo.

Byl tu jenom kámen. Černý a studený. A pak ještě *ta věc*.

Její plíživou přítomnost jsem četla v každém kousíčku skály. Chtěla jsem to vzdát; být tu sama, nejspíš to udělám. Otočila bych se na podpatku a dala vodní říši sbohem. Jenomže za mnou plula ta holka. Co si pomyslí, když svésím ocas mezi nohy a odtáhnu? Prohlásí o mně, že jsem zbabělec. Budu všem na *Dráčeti* pro smích. *Klesla až na dno, ale její vlastní strach ji vynesl zpátky k hladině*, řeknou. Živě jsem viděla medový pošklebek jednorukého mága Kšary.

Ale je tu i vážnější důvod. Nemohu couvnout. *On* by mě zabil. Bojím se víc bytosti z hlubin moře, nebo *jeho* hněvu? To je panečku dilema! Přinejmenším by mi za zbabranou práci nezaplátil.

Zhasni to světlo! zaskřípalo v mé lebce.

Del, ty jsi něco říkala?

Patrně slyšíš má tichá přání. Docela ráda bych se vrátila.

Zhasni to! promluvil ten hlas znovu. Zněl nakřáple, trochu pisklavě a bylo v něm cosi podbízivého.

Zavěsila jsem svítilnu k pasu a obalila ji látkou. Rozhostila se naprostá tma.

U sta hnátů, kdo vypil všechno světlo?

Delcantino hysterické vyjeknutí jsem přešla. Znehybněla jsem a zaposlouchala se do okolních zvuků. Když jste pod vodou, slyšíte různé věci. Někomu to připomíná hudbu, jiní slyší pláč. Vzdálené hlasy, slova, která nedávají smysl. Jednou někdo napsal, že to zpívá hlubinná říše. Melodie nebeských sfér a tak dál. Já slyšela jen přízemní myšlenky své společnosti.

... černo jak v Kharově zadnici...

... u Víena, kam až půjde...

... mám hlad...

Odvádělo to mou pozornost.

Del, můžeš prosím tě úplně přestat myslet? Něco zkusím!

Nekromantka telepaticky zafrfňala. Pak nastalo ticho. Čekala jsem na pisklavý hlásek. A dočkala se:

Magnólie z Plaveny, sledujeme tě už nějaký čas! Zavítala jsi do naší říše sama a dobrovolně. Tvá strachem se tetelící dušička se nám tuze zamlouvá.

Je to k tobě ještě daleko? zeptala jsem se pragmaticky.

To záleží, jakou cestu zvolíš, zaševelila bytost. Můžeš projít Horstvem slabosti, protáhnout se Lesem sebeponížení, přeplavat ke mně Jezerem nemohoucnosti, nebo sáhnout po Moři věčného zatracení. Vše je jen na tobě.

To zní lákavě, ale já nemám tolik času. Potřebuju se k tobě dostat co nejdříve, přitlačila jsem.

Bojíš se, že z tvého tělíčka vyprchají magické substance?

Něco pro tebe mám, odváděla jsem její pozornost do bezpečnějších vod. Je to hezké, líbí se mi to. Když mě ale budeš zdržovat kecy o hov... Ech, možná si to nechám.

Co je to? zapištěla nedočkavě.

Dárek.

Dá-rek? Pro... nás?

Myslím, že víš, co to je, zkusila jsem ji.

Pojď, Magnólie Plavenská, schlamstlo to háček, červa i naviják. Živ svůj strach a neztrat' tu věc. My tě k nám dovedeme!

Smím zase vytáhnout světlo?

Och, ne, ne! Svoje světylka nebudeš potřebovat.

Jak to myslíš? Zostražitěla jsem.

Říká se, že magici mají citlivé prstíky. My víme, že je to pravda. Objímali jsme je. Laskali se s jejich mrtvými těly a šeptali jim do uší krutá slova. Ty jsi telepatka, to je skoro, jako bys byla čarodějka.

Není, ale to je fuk. Hádat se nemělo cenu. Vyzvala jsem ji, ať se vymáčkne.

Jsmo skoro u tebe, zašveholila. Máme tvůj sladoučký strach na jazyku. Ochutnáme, neochutnáme? Och, vy telepaté jste ale rozkošní! Na světě existuje tisíc věcí, kterých je třeba se bát, a vy k nim přidáte dalších sto.

Něco se o mě otřelo. Nekromantka v mé hlavě poplašeně vrískla.

Slyšíme tvůj zrychlený tep. Je to pro nás příjemné, příjemné a osvěžující! Víš, co uděláme? Obejmeme se navzájem a nikdo nám neublíží!

Zašátrala jsem kolem sebe a dlaní pohladila zhrublou kůži něčeho živého. Nebo přinejmenším kdysi to živé bylo. Na dotek to připomínalo kmen silného stromu olepený měkkýši. Zjistila jsem, že po té věci bez světla dokážu ručkovat. Což ovšem neznamenal, že jsem z té představy byla dvakrát nadšená.

Je se mnou ještě společnice. Nerada bych, aby se jí...

Společnice? Ať jde také!

Slyšela jsi to, Del? Dál pokračujeme potmě.

Můj odhad byl správný. Je to Sandol Kab, vyšilovala nekromantka. Bohyně hnusu a strachu!

Už to tak vypadá, odtušila jsem. Právě se plazíš po jednom z jejích chapadel. Vadí ti to?

Ty jsi to celou dobu věděla! obvinila mě. Věděla jsi, koho tu najdeme! Proto jsi mě zachránila! Nechtělo se ti do jejího království jít samotné!

Nevěděla. Jen tušila, ušklíbla jsem se.

Ty jedna mizerná Štěnice! Až budeme venku, protáhnu ti uchem jehlu a udělám z tebe ghúla! vztekala se jak malá.

Jestli tohle slané dobrodružství přežijeme...

Nečekalo nás nic, čím by se člověk chtěl chlubit v hospodě u piva. Tělo jsem měla jako ze želatiny. Do prstů se mi vrátil třas a mysl zaplnil děs. Dneska jsem naposled viděla nebe. Ani nesvítilo sluníčko. Poslední mužský hlas, který jsem slyšela,

patřil bezrukému hovadu. Měla jsem si dát aspoň snídani...
Nebo panáka. Umřu tu a pes po mně neštěkne.

Aspoň se podívej, kde to vůbec jsme! vyjekla Delcante.

Bohyně nechce, abychom to světlo vytahovaly!

Udělej to, prosím, alespoň na chvílku. Ráda bych viděla, kudy nás vede.

Vida, holka je také v koncích.

Zaváhala jsem: *Dobrá, ale opravdu jen na chvílku.*

Pustila jsem se jednou rukou chapadla a odkryla lampu. Černota kolem nás ustoupila studené záři nerostu. Bylo příjemné uvědomit si, že s sebou mám věc, která tohle umí.

Podívala jsem se, po čem že to ručujeme. Bylo to skutečně chapadlo, ve světle minerálu šedomodré, nestvůrné a nádherné zároveň. Živý rosol pokrývaly bledé boule. Šokovaně jsem hleděla do prostoru pod námi a můj vlastní strach splynul s obludným strachem bohyně. Rameno Sandol Kah se v gigantickém oblouku klenulo nad propastí plnou podmořských červů. Proplétali se v nechutném klubku a natahovali se k nám. Připomínali murény, ale neměli oči. Jenom ústa, kulatá a po celém obvodu pokrytá ostrými zuby.

Rychle jsem nerost obalila látkou. Světlo je očividně dráždilo.

Ještě nějaký další skvělý nápad, Del?

Tentokrát jsem se odpovědi nedočkala.

Nevím, jak dlouho jsme prolézaly spleť chapadel Sandol Kah. Vzpomínky na to se snažím ze své mysli vytěsnit. Samotnou bohyni jsme našly v obrovské jeskyni. Jestliže kdysi byla ženou, dávno se své ženskosti vzdala, a pokud v ní kdy bylo něco lidského, postupem času to ztratila. Nestačilo jí zalézt pod zem jako červ, ona si za svůj domov vybrala hlubinnou říši. Lidskost vyměnila za neustálý pohyb v tichu, chladu a věčné noci. My jsme ji zastihly těsně pod stropem. Vznášela

se tam šedomodrá a se závojem vláken pod sebou. Připomínala světélkující medúzu. Největší medúzu na světě.

Neuměla jsem si představit, že by se všemi těmi žahadly mohla z jeskyní vyplavat a jako její menší sestry splynout s hladinou. Ale ona netoužila po slunečním svitu. Líbilo se jí tam, kde byla.

Její ponurý majestát hlídalo několik vodních skřetů. Pluli podél stěn, měli rosolovitou kůži a z úst jim trčely kly podobné těm Waryášovým. Na rozdíl od kapitána *Dráčete* se však pod vodou cítili jako doma. V prackách drželi trojzubce a jejich konce by nám s radostí zabodli do prsou.

Jak se ti líbí náš domov? zapředla bohyně.

Domov? Jak někdo může tomuhle...? Nechala jsem tu myšlenku být. *Je...*, hledala jsem to správné slovo, zatímco mne skřeti sledovali nevraživými pohledy, *velice originální*.

Ano, to je. Ukaž nám ten dárek!

Vytáhla jsem poslední tajemství svých kapes: lahvičku s náružovějším obsahem.

Co to je?

Je to lék na tvůj strach. Výtazek pohody, esence štěstí. Nebo sladkosti, jak by řekl mág Kšara. Rozpustí se v několika kapkách, ale neúčinkuje věčně, zopakovala jsem naučená slova.

Co když nám lžeš? Může tam být jed! Obrovský tvor se zachvěl. Jeho slova přetékala děsem, ale i dychtivostí. Lomcoval jím strach z otravy, ale také touha růžovou esenci ochutnat.

Jistě chápeš, proč to nemohu před tebou vyzkoušet. Rozhodila jsem ve vodě ruce.

Jedno ze žahadel vylétlo vzhůru. Lechtavým pohybem se mi ovinulo kolem krku a jeho konec mi pleskl o hlavu. Čelem mi projela ostrá bolest. Ucítla jsem, jak mi někdo cizí ohmátává myšlenky.

Nelže nám, zamumlala bohyně a mně se naskytla jedinečná příležitost.

Temná paní, přijmi dar jménem lorda Kirbega, Žlutého draka a pána Ostrova albatrosů!

Sloužíš Žlutému drakovi? podivila se. My mysleli, že tvým pánem je ten skřetí kapitán.

Majitelem lodi je lord Kirbeg, jemu také sloužím. Waryaš jenom velí posádce. Vezmeš si ten elixír?

Ampulka mi proklouzla mezi prsty a usedla do prohlubně ve svinutém chapadle. Bohyně se zavlnila a chapadlo i s kořistí odsvištělo pryč.

Proč nám lord Kirbeg posílá dary?

Chce si tě naklonit, temná paní, a žádá, abys přestala potápět jeho loď. A bylo to venku. Důvod, proč nekromanti cestují na obchodních lodích a proč se několik posledních aldenů odváží na vodu jen ty nejhorší povahy – skřeti typu Waryaše nebo fetu holdující mágové jako Kšara.

S napětím jsem očekávala, co má nabídka se Sandol Kah udělá. Netvor se slastně zavlnil. Takže drogu nakonec přece jen přijala.

Mořské bouře potápí loď tvého pána, vlny zalévají jejich paluby a mořské hlubiny polykají vaše muže!

Sandol Kah, tyjsi moře! vložila se do toho nečekaně Delcante.

Medúza se nadmula a závoj žahadel rozžala bledá zář: *Co když se moři zlíbí rozprávět s vámi, dokud se vaše ústa nezalijí vodou?*

Když se nevrátím, nebudou žádné dárky. Už nikdy. Nik-dy, zdůraznila jsem.

Temná, kolik mágů tě přišlo dobrovolně navštívit? zasyčela Delcante. No pověz, kolik? Já ti odpovím: ani jeden.

Magnólie z Plaveny, promluvila bohyně zpátky ke mně, máš tvrdou lebku! Nabídka tvého pána je lákavá, ale i my si budeme

klást podmínky. Tvá společnice tu zůstane, aby s námi sdílela naši samotu.

Delcante se na mě prosebně podívala. Polkla jsem chladnou vodu. Stojí mi ta holka za to? Už teď se mi podařilo nemožné. Potřebuju ji, ale určitě není jediná spiritistka. Jestli to tady kvůli ní podělám...

Bud' odejdeme obě, nebo žádná. Já nesmlouvám, Sandol Kab!

Bledý živočich nespokojeně klesl o několik lodních délek. *Ne! prásklo jako bič. Nikdo nepokoří moře!*

Vodní skřeti jako na povel udělali několik žabích skoků směrem k nám. Znova jsem na krku ucítila slizké chapadlo. Objetí bylo tentokrát daleko pevnější a o poznání méně příjemné. Bohyně ze mě nemilosrdně vysávala život. Měla jsem ztrácet vzduch, jenže díky Waryašovým elixírům tělo fungovalo jinak. V ruce se mi objevila dýka.

Překonala jsem tlak vody a odspoda provedla výpad. Ostří zajelo do rosolu až po rukojeť. Kdybych na ní nedržela položený palec, mám prsty nadranc. Taková to byla rána. Před obličejem se mi rozlétly kapky temně rudé krve a hlavu mi rozezněl vřiskot. Zapáchala jsem a něco vyloupla.

Chapadlo se ode mne překotně stahovalo. Teprve teď jsem si všimla, jaké útvary z něj vyrůstají. Jedna z těch bublin s šedou otáčivou tečkou uprostřed se vznášela kousek ode mě.

Výborně, připravila jsem bohyni o jedno z tisíce očí!

Přestaň nám ubližovat! žadonila plačtivě.

Vodní skřeti pluli kolem nás. Jejich duhovky žíznivě zářily, čekali na pokyn k útoku.

Nech nás odejít a nikdo ti neublíží! navrhla jsem.

Odejděte, odejděte! My to tak chceme. Naši služebníci vás vyprovodí! Ale zlo musí být odčiněno! Vykonáš pro nás službičku, Magnólie?

Hledme ji, už smlouvá. Jak moc mi půjde na ruku?

O jakou službičku má jít?

Máme tu jednu věc. Prastarou věc ukrytou ve tmě a tichu. Nelíbí se nám. Znepokojuje nás. Tlačí nás jen pomyslení na ni. Vezmeš si ji a odneseš pryč!

Kývla jsem. Nejspíš to bude nějaká magická past, se kterou si skřeti žabáci nevědí rady. Mám Delcante. Nekroušové jsou na takové věci dobří a lepší nabídku těžko dostanu.

Dárek tvého pána nám dělá dobře. Přineseš nám další? zaškemrala. To jsem jí slíbit mohla. Sandol Kah něco zabroukala a ostří trojzubců se poněkud vzdálila. Skřeti nám ukázali cestu k předmětu, o němž byla řeč.

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou.

Z Démonovy páteře musela vést nejméně jedna prostorná chodba, když se Sandol Kah podařilo zavléci sem celou loď. Ležela na boku obalená vilejší a provrtaná jako cedník. Jejími útroby teď proplouvaly ryby. Měla propadlou palubu a ze stěžňů nepřežil jediný.

V otvoru, který procházel až k nejspodnější části lodi, zářil nějaký bod. Doplnula jsem k tomu a posvítila si dovnitř.

Delcante se ke mně mlčky připojila. Pochopily jsme, že ta zářící věc tu byla dřív než vrak. Ten ji pouze zakrýval, jiný účel mít nemohl. Pokud jsem chtěla zjistit, co to je, musela jsem se k tomu dostat blíž.

Postupovala jsem hlavou napřed a snažila se o nic neza vadit. V žádném případě jsem netoužila rozedřít si o hrubý povrch lodi kůži.

Nekromantka mé počínání napjatě sledovala.

V těle se mi začal usazovat varovný chlad. Jak dlouho vydrží Waryašovy elixíry? Posvítila jsem si před sebe a ucukla. V útrobě lodi uvízla ryba a v jejích rozevřených čelistech spočíval předmět mého zájmu. Musela ho žužlat hodně dlouho, protože z ní zbývala jen kostra.

Pokynula jsem nekromantce. Kroužila nade mnou a netvářila se nijak nadšeně.

Del, něco pro tebe.

Nesáhnu tam, odmítla kategoricky.

Jde o tvůj kejhák! dopálila jsem se. *Vždyť je to jenom kostra!*
Je to magické. Nedotknu se toho! Raději zůstanu se Sandol Kah.

To se mi nezamlouvalo. Pro bohyni jsem ji nezachraňovala.

Vztekle jsem po předmětu hrábla. Jestli tenhle exkurz do života temných božstev včas neukončím, budu mít plné plíce vody. Na dotek to bylo jako led. To se dalo čekat, žádná magie z toho nevíbrovala.

Uchopila jsem to a užuž chtěla zajásat, když mi zápěstí protála bolest, na jakou jsem nebyla připravená. Past z rybí tlamy sklapla dřív, než jsem úlovek stačila vytáhnout. A jako suvenýr si chtěla nechat mou ruku.

Nerost mi vypadl z roztřesených prstů a voda kolem dostala karmínový nádech.

Tvůj organismus ti nedovolí naříkat nahlas, promluvila ke mně bohyně. *My ale slyšíme i bezhlasný křik. Noříme se do něj, ochutnáváme jeho tóny. Tvoje agonie hojí ránu, kterou jsi nám způsobila.*

Bolest přestala existovat, vztek mě zbavil vši soudnosti: *Ty přerostlý slize, pamatuješ na tu dýku? To je dobře, protože až to tu skončím, tak ti ji narvu až do pr...!*

Pokusila jsem se hrozbu splnit, ale ostří sklouzlo po zubech. Nepovedlo se mi ruku vyprostit.

Tobě se to snad líbí! Ještě nemáš dost? posmívala se mi.

Delcante se podařilo ke mně doplavat. V ruce svírala něco lesklého. Rozkládací pilka? Vzpomněla jsem si, jak jsme padaly ke dnu. A tohle měla u sebe celou dobu?

Nekromantka přiložila ostří k rybí čelisti a pustila se do díla. *Snaž se odlákat její pozornost. Mluv na ni!* vyslala ke mně.

Prosím, přestaň, temná! zaúpěla jsem. Ruku jsem skoro necítila.

Něco za něco, telepatko. Já jsem Sandol Kah, paní vši bolesti a lidských slabostí.

Co ode mě chceš, Sandol Kah? držela jsem se Delcantiny rady. Pilka se do kosti zakusovala pomalu, zato intenzivně.

Pověz nám něco závažného!

Abych se k tobě mohla dostat, musela jsem vypít spoustu elixírů, a brzo přestanou působit!

To má být závažné? Zkus něco víc osobního! Sbíráme tajemství, nepříjemná tajemství. Máš nějaké takové? Och, určitě máš! Pověz nám je a možná tě pustíme!

Jo, ale bez ruky, ušklíbla jsem se v duchu. A vtom jsem dostala nápad:

Asi před dvěma aldeny naše loď Dráče potopila keledorské necky. Součástí kořisti byly i soudky plavenského rumu. Večer se nás několik sešlo v důstojnické jídelně a trochu jsme to přehnali s pitím. Byl tam i Kšara, náš lodní čaroděj. Pamatuju si z té noci, že jsem se nechala odvést do jeho kajuty. Svlékl mě a jezdil mi hákem, který nosí místo ruky, po nahých zádech. Nechala jsem si to líbit. Nechala jsem si líbit i další, choulostivější věci. Kšara je zvrhlík, cpe si do těla brozná svinstva a ani prostitutky s ním nechtějí spávat. Kdyby se někdo dozvěděl, že jsme spolu něco měli, můžu se po zbytek života plazit kanálem.

Jaké další, choulostivější věci? zajímala se bohyně.

Nech si taky něco na příště, medúzo! Delcantina pilka konečně sklidila ovoce. Kůstka praskla a moje ruka byla volná. Vytáhla jsem ji i s předmětem, který ryba tak urputně držela.

Strávit noc s tím slizounem Kšarou? To má být tajemství? zašklebila se nekromantka. *Copak nemáš žádnou fantazii?*

Jak víš, že to byl jen fantas? Vrátila jsem jí úšklebek.

Hned nato jsem vyzvala bohyni, aby splnila svůj slib. Tu věc, která jí tak ležela v žaludku, vezmu s sebou. Souhlasila. Bylo až s podivem, jak ochotně.

Co jsi to vlastně vytáhla? nevydržela to Delcante, když s námi mrzutě se šklebící skřeti stoupali k hladině.

To kdybych věděla!

Ukaž mi to! sykla nedočkavě.

Až na souši! A nezapomeň si vytáhat z kapes to kamení!

Muž na špinavou práci

„Ten chlap by měl spáchat sebevraždu. Ne jednou, ale dvacetkrát.“

Kšara o Kirbegově katovi

Služebníci Sandol Kah nás zavedli až k hladině.

Delcante se rozkašlala. Myslela jsem, že má v sobě alespoň pár doušek, ale ona vyplivla jenom tu medúzu. Miniaturní živočich pleskl do vody a svižně zamířil do mořských hlubin. Úplně jsem na něj zapoměla. Zatraceně, Waryaš nebude mít radost.

Natáhla jsem do plic pořádnou porci vzduchu a rozklepala se. *Dráče* bylo hezky daleko a moje krvácející ruka, jen provizorně stažená cárem látky, situaci také nepomáhala. Delcante jektala zuby, sotva udržela hlavu nad hladinou. To nedoplaveme, ne v takovém proudu.

Přivřela jsem oči a začala telepaticky hulákat: *Kolegóóó, slyšíš měěě? Už jsem zpááátky, potřebuju těěě!*

Doufala jsem, že je u sebe v kajutě a koncentruje se líp než já ve vlnách. Znovu a důrazněji jsem ho zavolala.

Nijak nereagoval.

Nepříjemně mě zastudilo v žaludku. Telepatie je z větší části otázkou vůle. Co když to přepískl s denní dávkou?

Kšááá-ro?

Pokud se do setmění neobjevím, nechají spustit čluny a pustí se do hledání nazdařbůh? Nejspíš ne. Nikdo z nich nebude riskovat hněv moře.

Waryasi? Prosím vás, ozvěte se někdo! Bylo by hloupé po tom všem se tu utopit!

M-a-g-n-o-l!

Kšaro, kolego! oddechla jsem si. Bohové na mě nezanevřeli! Jsem tu!

Kde přesně ses? Zníš strašně slabě.

Kousek od vás. Je tu silný proud. Pořád mě to někam nese. Potřebuju, aby ses ke mně dostal. Jenom ty! Kšaro, poslouchej mě, tohle je důležité.

To nemůžeš myslet vážně, naježil se mág. Když budu ve člunu jen já, kdo to odvesluje?

Kšaro, mám zprávy pro něj, záměrně jsem vynechala jméno. Nepočkají!

Mág zahučel několik štavnatých kleteb.

„Při-plu-jí pro nás?“ rozklepala se Delcante.

„Jo. Kšara osobně. Ale bude to chvílku trvat.“

„A co já?“ vysoukala ze sebe. „Za-se mě str-čí-te do py-tle na mr-tvo-ly?“

„Kdybychom se vrátily zpátky na Dráče, nejspíš jo. Jenže nic takového v plánu nemám,“ ujistila jsem ji. Podél lodního boku právě spouštěli člun. Sláva!

Delcante znovu otevřela pusou: „Jsi hod-ná, že mi po-má-háš.“

Kdyby věděla...

„Lidi by neměli jen tak umírat,“ pravila jsem blahosklonně.

„Do-kon-ce ani ta-ko-ví ja-ko... já?“

„Ne, ani takoví.“ Těch je dvakrát škoda.

„Ne-víš, kým jsem.“

Doufám, že vím. Je spiritistka. Zatraceně dobrá. Kolik takových po Taře běhá?

„A ty nevíš, kdo jsem já,“ zakřenila jsem se. Aspoň doufám, že to neví.

Kšara mohl použít pouze nezmrzačenou končetinu. Blížil se k nám dlouhými pomalými záběry a s nakyslým úsměvem na rtech.

„Seš blázen, Magnólie,“ zanesla k nám zpěněná hladina jeho hlas. „Za vytažení té nekroušky tě Waryáš stáhne z kůže.“

„To sotva. Pomož nám, prosím!“

Konečně byl u nás. Uchopila jsem nabízené veslo oběma rukama, z té zraněné se okamžitě vyřinula krev. Ignorovala jsem to. Za celý život se mi nelezlo tak těžko do člunu. Nakonec jsem hodila důstojnost za hlavu a vysoukala se tam po břiše. Bylo mi fuk, že jsem si při tom vytáhla šaty až do půli stehů a pořádně se odřela.

Kšara se zazubil a podal mi i druhé veslo. Rezignovaně jsem je převzala a za odměnu si vysloužila placatku. „Díky,“ zahuhňala jsem s pusou spálenou od plavenského rumu. Kolega je na zabití, ale občas má i světlé stránky.

„Není zač. Když seš mokrá, sluší ti to.“

Mág se přisunul blíž ke mně. Tím vyrovnal člun a nekromantka do něj mohla vklouznout, aniž by nás převrátila.

S radostí jsem zaznamenala, že dovnitř se jí lezlo ještě hůř než mně.

„Dej si! Zasloužíš si to, Del!“ Nabídla jsem jí přátelský lok, ale černovláska razantně zavrtěla hlavou.

„Děkuji, tohle já nepiju.“

S pokrčením ramen jsem láhev vrátila čaroději. Oči se mu neleskly tak moc jako ráno. Schoval placatku v jemném hábitu a namířil na Delcante kovový hák: „Co s ní, Magno?“

Nekromantka si na zadním sedátku ždímalá vlasy a pod jeho pohledem se schoulila ještě víc do sebe.

„Nelez jí do hlavy, nebo se nám tu složí,“ okřikla jsem ho.

Úlisně se usmál: „Och, promiň, síla zvyku. Dovolíš, kolegyně?“

„Ne!“ Setřásla jsem ze zraněného zápěstí mágovu neodbyt-
nou ruku. „Žádná léčivá magie, šetři síly na teleportaci.“

Překvapeně zamrkal: „Teleportaci?“

„Potřebuju se dostat na Ostrov albatrosů, abych mohla
podat zprávu o výsledku mise. On to má rád ještě za tepla,
chápeš?“

„A klasickým způsobem ti to ošetřit smím?“ Věnoval mému
zranění nešťastný pohled a hned nato objasnil: „Nechci, abys
mi během transportu zakrvácela šaty.“

„Tak ale rychle!“

„Jak je libo.“ Kšara se dotkl provlhlé látky a koncem háku ji
rozřízl. „Copak to tady máme?“

„Co tak vejráš? Kousla mě muréna.“

„Tím krm ryby. A tímhle... taky.“ Stáhl z mé ruky zbytky
obvazu a hodil je do moře. Ránu vydezinfikoval alkoholem
a odstranil z masa úlomky rybích zubů. Pak vytáhl čistý ka-
pesník a pečlivě mi postižené místo obvázal. „Měla jsi štěstí.
Nechybělo moc a nosila bys stejně pěkný hák jako já.“

Usmála jsem se na něj: „Díky, Kšaro.“

„Chvilí by to mělo vydržet,“ řekl a přešel po čerstvém obva-
zu prsty. „Ale měj na paměti, že dřív nebo později se to bude
muset zašít. Taková krásná ručička a ty s ní takhle zacházíš!“

„Slibuju, že se polepším. A teď už nás teleportuješ?“

„Och, jistě.“

Navrhla jsem udělat to hned, dokud to tolik nehoupá.

Kšara souhlasil. „Chytni se mě a ona... bude muset také.
Pojďte blíž! Pozor, ať mě nevyklopíte!“

Delcante se ošila, leč nebylo zbylí. Já s tím takové ciráty
nedělala. Kšara byl suchý, neparfémovaný a jeho tělo příjem-
ně hrálo. Byl profesionál a nijak ho nevyvádělo z míry, že se
k němu tisknou dvě mokré ženské.

„Co Waryaš, zase se opil?“ vzpomněla jsem si.

„Jako prase. Až vystřízliví, bude nás od něj dělit spousta vody. Naštěstí.“

Výjimečně jsem s ním byla zajedno.

„Kam to bude?“

„Do Alte Tangora.“

„To myslíš vážně? Doufal jsem, že ti ten zvláštní úkol dal přímo Kirbeg, a ne... Hajmón.“

Trvalo několik vteřin, než Kšarovi došlo, že nežertuji. Že ten, jehož vůli plním, je skutečně muž přezdívaný „Kirbegův kat“.

Konečně to strávil a nenuceně se usmál:

„Voda z celého Vnitřního moře by nestačila smýt krev z jeho rukou. Jaké strašné tajemství na tebe ví, že jsi mu upsala duši?“

Na jeho žvásty jsem neměla náladu. „Hajmón je druhý nejmocnější. Je prodlouženým drápem Žlutého draka. Když ho nasereš, je to stejné jako nasrat Kirbega. Možná ještě horší. Nemůžeš mě nechat na holičkách. Waryaš to pochopí. A když ne...“ Sladce jsem se usmála. „Hajmón mu to vysvětlí.“

„Vůli Kirbegaova kata přirozeně respektuji,“ podotkl uhlazeně mág.

„Jsem ráda, že jsme si to vyjasnili.“

Zabořila jsem tvář do zřaseného roucha a zavřela oči. Na zádech mě něco zastudilo. Aha, kov.

Přestala jsem myslet na přízemní věci a nechala se unášet cizí mocí. Teleportaci si vždycky užívám. S magií je to podobné jako s telepatíí. Způsob jejího užití se liší podle nátury konkrétní osoby. Skřeti jsou surovci a jejich kouzla nepřijemná a agresivní. Nekromanti jsou tichošlápci a telepaté zase distingovaní studení čumáci. Mágové, kteří pracují pro lorda Kirbega, patří mezi vyžilé cyniky. Často to ale bývají nedocenní géniové. Jejich magie je účelná a pragmatická. Ani Kšara nebyl výjimkou.

Cítila jsem se jako protažená hrdlem láhve. Na místo určení nás přenesl rychlostí myšlenky.

Alte Tangora se nacházela na odlehlém cípu ostrova. Sešora se podobala hnízdu gigantického hmyzu. Termitišť, mravenišť, úl rozpínající se do nebes a sahající hluboko pod zem. V jeho stínu kotvily dračí lodě, před lety tu vznikla dokonce malá přístavní čtvrť. Pevnost samotná sloužila jako sídlo lorda Kirbega v dobách, kdy neexistovala přímořská moderní Tangora. Už dlouhé roky však Žlutý drak prodléval v pohodlném paláci za městem. Snad proto původní doupe přenechal svému oblíbenci, v jehož spáru zažilo druhé období rozkvětu.

Neustále se hloubilo a přistavovalo.

Středem pevnosti procházela šachta – starý dračí komín. Přiváděla do podzemních prostor vzduch a z alchymistických laboratoří odváděla jedovaté výpary. K masivnímu zdivu bylo nalepeno množství přístaveb, které obývali mágové, jejich pomocníci a další osoby podílející se na chodu pevnosti. A ten nebyl zrovna levnou záležitostí.

„Cítím síru. Och, vůně domova!“ protáhl si paže Kšara.

Až zjistí, že jeho hábit do sebe natáhl sůl z našich šatů, bude mít po náladě.

„Kde to jsme?“ zakuňkala Delcante.

Zvedla jsem hlavu a zašklebila se: „V dračím komínu. Hajmónovo sídlo chrání mocná kouzla a každý, kdo se pokusí o jejich prolomení, skončí tady.“

Nad námi stoupalo několik desítek pater lemovaných zábradlím. To teď obsadili poddaní Kirbego kata. Byla mezi nimi řada alchymistů. Poznala jsem je podle jizev a ožehlych obočí. Také několik skřetů. Obří kly a tesáky některých z nich házely po zdech velké černé stíny. A samozřejmě mágové, vážně se tvářící a v pestrých hábitech.

Ti všichni si kladli tutéž otázku: *Co tu, u Khara, dělají?*

„Slizoun nás navštívil,“ poznali Kšaru.

„A Štěnice trefila domů! Určitě před tím mrzákem nechce vystavovat poprsí tak moc, jak to právě dělá.“

„Vidíš tu chodící smrtku? Vypadá unyle.“

„Teleportovali se sem! Očividně přímo z moře.“

Kšara těm poznámkám nevěnoval pozornost. Přistoupil k mechanismu na stěně a stiskl páčku, která přivolávala výtah. Zjevně tu nebyl poprvé.

„Necháme se mezi těmi zevlouny vytáhnout v koši?“ mrkl na mě.

Nic jiného nezbyvalo. Hajmón sem dolů za námi nepoleze.

Po očku jsem se dívala, jak dračí pevnost působí na nekromantku. Zatím se držela. Pečlivě studovala jednotlivá podlaží a snažila se vtisknout do paměti co nejvíc detailů.

„V hlubinách Vnitřního moře jsem ti vyprávěla o Stínovém světě. Můžeš mi, paní Magno, na oplátku osvětlit své postavení v tomto... velkém domě?“

Její přístup se mi nelíbil.

„Mluvíš, jako bych byla součástí inventáře. Já ale nejsem ničím majetek. Pracuju pro různé pány a za žold.“

„Na to se neptala,“ utrousil Kšara.

„Různé pány?“ Delcante si odfrkla a mága ignorovala. „Lord Kirbeg je něco jako váš král, může si dovolit shovívavost. Ale jestliže Žlutý drak je váš pán, tak Hajmón je váš kat. Proč by měl na můj život brát větší ohledy než ten skřet?“

Tak o tohle jí šlo.

„Vy snad dáváte zajatcům svobodu?“ ohrnul ret Kšara.

Delcante zrozpačitěla.

„Och, jistěže ne!“ doutnal mág. „Děláte z našich lidí zombie. Fuj!“

„Oživujeme mrtvé. Je to užitečné a účelné. Nejsme krutí, protože bychom to sami chtěli. My netrestáme jen tak pro efekt! A už vůbec ne pro vlastní potěšení. Na rozdíl od vás!“ nekromantka probodla mága očima. „Zkazky o zálibách Kirbegova kata se nesou Vnitřním mořem i pouštními dunami. Ví se, že dračí lodě svážejí zajatce do Alte Tangora, a také se ví proč.“

„Ale to přece není žádné tajemství,“ odpověděla jsem klidně. „Hajmón zná metody, jakými přesvědčí i toho největšího zabeďněnce. Každý ze služebníků lorda Kirbega si tím prošel. Taková jsou pravidla. Já je nevymyslela.“

„Výhrůžky a sugesce? Takhle se rodí věrnost k Žlutému drakovi!“ vykřikla posměšně.

„Funguje to,“ odpálkovala jsem ji.

Mág nad naší výměnou názorů potřásl hlavou. „Upřímně nechápu, proč tě Magnólie v moři nenechala. Bylo by to pro tebe lepší, nekromantko.“

„Ty sám toho nech, Kšaro,“ zasáhla jsem. „Jestli Kirbeg něco nesnáší, tak je to plýtvání. Bez ohledu na to, týká-li se to materiálu nebo života. A Hajmón se Žlutým tuhle vlastnost sdílí.“

„Nevím, co mezi vámi je. Může mu něco přelétnout přes nos a ušetří ji,“ usekl Kšara a v jeho očích se zlověstně blýsklo. „Nebo taky ne.“

Zmlkl. Zřejmě to ucítil také. Onen slovy obtížně popsatelný pocit, jak se po někom natahuje jiná mysl. Já vnímala její jemnou přítomnost již od našeho příchodu. Ta mysl patřila mnohem zkušenějšímu *psionikovi*, než jakým jsem byla já. Slídil v mém mozku a pod jeho neviditelnými prsty mizely všechny nástrahy a pasti, které chránily mé vědomí před útokem obdobného kalibru.

Víme o tobě, varovala jsem ho bezhlasně.

A já o vás. Jenže já vím víc, upnul se ke mně sotva slyšitelným šepotem. *Odporný zlozvyk ochutnávat vzpomínky druhých,* zachvěl se mi v uších a poté se přesunul o kus dál. Tipovala bych, že novým objektem slídění se stala Delcante.

Jsou lidé krutí už napohled. A lidé, kteří své pravé já pečlivě skrývají. Muž, jehož vlastní pověst předcházela, nepatřil tam ani tam. Na jeho vzhledu se žádné změny a mutace dosud neprojeví. Měl studený pronikavý pohled a byl přesně ten typ člověka, jakého si těžko představíte v podradné úloze. Jeho vlasy, kousek od hlavy přistřižené, měly příjemně měděný nádech. Nosil hladce oholenou tvář a oblékal se převážně do světle šedé. Vypadal lehce přes čtyřicet, ale jen bohové věděli, kolik mu doopravdy je. Na rtech mu hrál povýšený úsměv. Dával jím jasně najevo, že ho unavuje poslouchat, že něčeho není schopen, když je očividně schopen úplně všeho.

Přijal nás ve starém dračím sále pod širým nebem na trůně z lebek a kostí draků, které za dávných bitev porazil sám Kirbeg. Byly tu stěny a velké čtvercové dlaždice, ale žádný strop. Z každého kamene tu dýchala minulost a shora proudil vzduch prosycený vůní moře a zakrslych borovic.

Zachvěla jsem se. Šumění větru bylo zdrojem jediného zvuku v sále. Delcante se zachvěla také. Ne viditelně, ale vnitřně. Její neklid vibroval kolem nás, měla by se víc hlídat. Pokud to cítím já, on určitě také.

„Vítám tě, Magno z Plaveny,“ pozdravil mne se svým typickým úsměvem. „Jaké mi neseš zprávy? Hořím netrpělivostí!“

Před ním jsem nepotkala nikoho jiného, kdo by dokázal pronášet zjevné lži s takovou elegancí. Už teď ví, že jsem uspěla.

Rozšířil úsměv a ukázal mi bílé zuby. Vzápětí vstal a stiskl mi ruku. Byl to pevný a dlouhý stisk. Mága pozdravil kývnou-

tím brady. Kšara významně pohlédl k východu, Delcante stála nehnutě.

„Pane, ta dívka tam byla se mnou,“ promluvila jsem do nastalého ticha. „Má jisté informace.“

Delcante sklopila řasy a čekala.

„Dobrá, poslechnu si vás obě,“ rozhodl a výmluvným pokynem jednorukého mága propustil.

Kšara se s ponížným výrazem odplazil pryč. Vsadím se, že si s ním Kirbegüv kat promluví později, pokud tak již neučinil. Telepaticky, jak on to dobře umí.

Hajmón složil ruce za zády a začal přecházet sem a tam. „Přistoupilo moře na naši nabídku?“

Nadechla jsem se a celý dnešek mu převyprávěla. Nevynechala jsem záchranu Del ani to, jak jsem zbavovala Sandol Kah té věci – to jsem ale maximálně zestručnila.

„Takže tu substanci ochutnala? Výborně!“ Hlas se mu zachvěl potlačeným vzrušením. „Říkáš, že stáhne chapadla z dračích lodí?“

„Slíbila to. Nevím však, jak dlouho jí preparát vydrží.“

„Po čase za ní budu muset vyslat dalšího dobrovolníka.“

„Jednou mi to docela stačilo, pane!“

On si to očividně nemyslel. Přestal se usmívat. „Varovali mne před tvou výřečností a já je ujistil, že v mých službách tě takové chování přejde. Nu, uvidíme. Máš nějaký tip, kdo by tě v tak delikátní záležitosti mohl zastoupit?“

To bylo jasné varování, jenže já se soustředila spíš na odpověď: „Kšara by mohl. Základy telepatie ovládá a úkol není fyzicky náročný.“ Sandol Kah se bude líbit, dodala jsem pro sebe.

„Nabízíš Waryašova čaroděje místo sebe? Nakonec proč ne!“ řekl a obrátil svou pozornost k Delcante. „To jsi netušila, do jaké společnosti se dostaneš, nemám pravdu?“ Pozorně studoval její tvář, ale čas k odpovědi jí nedopřál: „Všichni

nekromanti proklínají mé jméno. Všichni čarodějové na celé Taře. A všichni alchymisté. A námořníci, dokonce i vojáci. Tu nenávisť si rozdělili spravedlivým dílem!“ Pozvedl ruce a krátce se zasmál. „Jestli jsem na někoho zapomněl, Magnólie mě opraví.“

Zůstala jsem zticha.

Nekromantka stála nehnutě. Dala si záležet, aby se do jejího hlasu nevetřela zlost: „Jak víš, že tě neznám? Myslím, *opravdu neznám*, pane Hajmóne?“

Kirbegův kat zúžil oči a jeho rty se zachvěly. Jako by chtěl něco říct, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Pochopil, koho jsem přivedla? Mezi jeho nečitelnými emocemi opět převládlo vzrušení. „Nemohla jsi proniknout masem a kostmi a vidět mne tak, jak kdysi mohl jeden nejmenovaný člověk,“ odtušil trpce.

Ta slova byla určená mně. Zнала jsem osobu, která viděla mysl každého psionika jako zářící bod na tmavé obloze.

„Telepatii, která vychází od vás, zrzavých typů, neovládám,“ připustila Delcante. „Ale třeba jsem tě pozorovala odjinud, pane Hajmóne.“

Udiveně zamrkal. „A odkudpak? Snad s pomocí nějakého zařízení? Nemám tu žádné předměty, které by mohly být tímto způsobem zneužity.“

Delcante si psionikův úsměv vyložila jako svolení k další troufalosti: „Nemám na mysli náš Přírodní svět, ale ten druhý – Stínový. Svět skrývající se za zrcadlem skutečna. Zemi mrtvých. Odtamtud lze vyslechnout tvoje slova a pozorovat tvé činy, pane Hajmóne.“

Neodpověděl jí hned. Usedl na dračí trůn, složil ruce na kolenou a podíval se na mě. Jenomže já něco takového čekala a zamkla svou mysl na tisíc západů.

„Ty něco takového umíš?“ zeptal se posléze.

Delcante k němu vzhlédla. „Ano, trošku. Jsem spiritistka. Pomocí meditace se dokážu uvést do transu a přesunout do Stínové úrovně. Ale musí tomu předcházet naprostý klid těla i ducha. Bez nich potřebný stav mysli navodit nelze.“

Pochopil a neptal se, proč své schopnosti na *Dráčeti* nepoužila.

Delcante mlčky pozorovala své propletené prsty. Byly štíhlé a drobné. Rozmočená kůže pomalu začala dostávat normální barvu.

„Co znamená to tvé *trošku*, nekromantko?“ snažil se skrýt napětí.

„Mohu hovořit s mrtvými a skrze jejich svědectví poznat minulost lidí jako jsi ty.“ Přistoupila těsně k němu, ale já cítila, jako by ta slova byla určená mně. Jenom mně. Každé se propalovalo do lebky a znovu zažíhalo dávno mrtvou naději.

Delcante položila ruku na kostěné opěradlo trůnu. Hajmón se nepohnul. Přiblížit se k němu takhle bych si já nikdy nedovolila. „Umím se ptát. Na každý problém existuje řešení a každá otázka má odpověď. Tyto zdi, tento stůl, naše kosti obalené masem... Všechno to patří do *Přírodní úrovně*, ale svět samotný se skládá z více vrstev. Je jako jablko. Za jádrem, jehož součástí jsme, se nachází dužina – astrál neboli Stínový svět. Dávná tajemství, ztracené vědomosti, to všechno leží ukryté za závojem Stínů. Ale každé dítě ví, že po jádru a dužině následuje slupka. Třetí, tajná úroveň. Co ta ukrývá? Nikdo neví.“

Hajmón zapomněl na svou distingovanost a vybafl: „Co je za slupkou?“

Ledově se usmála. Jejich ruce se takřka dotýkaly. „Další jablka, další světy.“

Hlasitě vydechl a ruku z opěradla odtáhl. Ve skutečnosti ho ale zaujala jiná její slova. *Na každý problém existuje řešení*

a každá otázka má svou odpověď. Až nás propustí, zaboří rusou hlavu hluboko do opěrky trůnu a bude si ty dvě věty přehrávat pořád dokola. Tak dlouho, dokud nedospěje ke stejnému závěru jako já. V Delcante je víc, než by se dalo čekat.

„Běž, nekromantko, udělej si u mě pohodlí!“ zaduněl sálem jeho hlas. „Ale ty, psioničko, ty zůstaň.“

Pouta a krev

„Tvá kůže je mou láskou.“

Hajmón, Kirbegův kat

„Když jsem ti ten úkol dával, nepočítal jsem s tím, že ho dobrovolně přijmeš.“ Pán z Alte Tangora se odmlčel, aby se nadechl, a pokračoval: „A když jsem tě tam posílal, nečekal jsem, že se vrátíš. A už vůbec bych se nenadál, že se ten tvor chytí na vějíčku. Rosteš divoce a jsi samé překvapení, Magnólie.“

„Stejně jako ty,“ odpověděla jsem.

Natáhl krk v očekávání, že slova doplním o nezbytný predikát.

„Pane,“ dokončila jsem a čekala, až přede mne vysází slíbenou odměnu.

On ale načal úplně jiný soudek:

„Prý jsi byla žačkou arcimága Zvina.“

Zapírat nemělo cenu.

„Máš dobré informátory, pane.“

Hajmón se zazubil: „Jakého charakteru byl váš vztah?“

„Do toho ti nic není,“ pronesla jsem bezbarvým hlasem.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš,“ sykl a zaryl se do mě očima.

Semkla jsem rty, ale na víc jsem se nezmohla. Aspoň že ten výkřik se mi povedlo potlačit. Bolest byla krátká, zato intenzivní. Jako by mi po celém těle pleskla facka.

Bylo to první a poslední příkoří, které jsem si od něj hodla-
la nechat líbit. Pak k tomu došlo. Jeho ostrý pohled zkameněl.
Pokusil se ovládnout mou mysl a já byla tak pitomá, že jsem
mu chtěla útok vrátit. Bylo to rychlé, a nikoliv bezbolestné.

A nejlepší by bylo vůbec si s ním nic nezačínat.

Když jsem přišla k sobě, v puse jsem cítila pachut' rzi a srd-
ce mi zvonilo strachem. Nic jsem přes ulepené oči neviděla.
Nezdálo se však, že bych utrpěla nějaká nová zranění. Což
byla také jediná povzbudivá věc.

Dračí sál zmizel a s ním i všechn ten ohavný průvan. V tu
chvíli to ale nebyla žádná výhra. Ležela jsem rozpláclá jako
žába s obličejem položeným na něčem tvrdém. Zápěstí a kot-
níky mi obtáčely kožené řemeny. Přezky držely pevně. Zkusila
jsem je jako první. Jediným výsledkem bylo, že zraněná ruka
začala opět krváčet. Mé oblečení, boty a další důležité věci
byly pryč. Spodní část těla mi zakrýval jen nějaký hadr. Ať už
se mi Kirbegův kat chystal provést cokoliv, mělo k tomu dojít
v soukromí.

„Gratuluji, psioničko. Podařilo se ti přežít svoji vlastní
zbrklost.“ Dal si záležet, abych vnímala, co mi říká. S každým
slovem ze mě vysával kousek vůle, čímž mi připomněl mého
někdejšího mistra. S tím rozdílem, že Zvin nebýval tak krutý.
Nebo nebýval tak krutý ke mně, doplnila jsem s důslednou
upřímností.

„Nuže... Kde jsme přestali?“

Rozhodla jsem se neposkytnout mu záminku k odvetě
a zůstala zticha.

„Překousla sis jazyk?“ Sklonil se nade mnou, udělal nějaký
pohyb a bolest v mém těle znovu ožila.

Ze rtů se mi vydral tlumený vzdech: „Svůj úkol jsem splnila.
Co dalšího ode mě chceš?“

Měl by mi vyplatit odměnu a propustit mě.

Ticho.

„Pane?“ dodala jsem.

Možná by stačilo, kdyby mě propustil. Peníze zítra vyinkasuju u Kirbegova pokladníka.

„Teď už nic,“ ujistil mě s nebezpečným úsměvem.

Zamrazilo mě. Slyšela jsem, že je magor, ale... Přišlo mi hloupé tu dnes natáhnout brka. Kšara pro něj dělal a zatím žil. Když už měl Hajmón potřebu někoho zabít, proč ten los musel padnout na mě?

Nad hlavou mi explodoval smích. Měla jsem přecitlivělé smysly a každý zvuk vnímala s nepříjemnou ostroší.

„Ne, to nemám v úmyslu,“ odpověděl na nevyřčenou otázku.

„Tak co...?“

Položil mi dlaň na konec čela a chvíli ji tak nechal. Byla teplá a pulzovala energií. Pochopila jsem, že předchozí slova řekl jen, aby mě mučil.

„Podvolíš se mi? Uznáš mě jako svého pána?“ promluvil lehce zastřeným hlasem.

„Myslela jsem, že vládcem ostrova je lord Kirbeg,“ namítla jsem nesměle.

„My si nerozumíme.“ Zajel mi do vlasů a rozpustil uzel, který jsem s takovou péčí ráno česala. Napadla mne absurdní myšlenka, jak má hlava asi vypadá po několikahodinovém kontaktu se slanou vodou. Nelibě jsem jí škubla a Hajmónovy prsty mi sjely po uších.

Kirbegův kat se o další tělesný kontakt nepokusil. Zkřížil paže na prsou, úsměv divadelního herce mu spadl ze rtů a jeho tvář byla najednou jako ze žuly. „Chci po tobě jedinou věc!“ Téměř vykřikl. Na mé odpovědi mu muselo hodně záležet.

„Pane?“ natočila jsem k němu hlavu a obratle vydaly tichý protest.

Neodpověděl. Nadutě na mě zíral a záměrně prodlužoval nepřijemné ticho. Jediným zvukem v místnosti byl tlukot mého srdce.

Konečně pohnul rty: „Staneš se mou učednicí?“

Šokovaně jsem vydechla. Tak proto všechny ty otázky. On mě za Sandol Kah neposlal jen tak. Chtěl mě vyzkoušet!

„S jistotou ti mohu slíbit, že vhodnějšího protektora na Taře nenajdeš,“ uvedl celý tyátr na pravou míru.

Další protektor! To bylo horší, než kdyby mě chtěl opravdu zabít. Copak to nebyl pravý důvod mého útěku z Plaveny? *Psionika* není totéž, co magie. Je to něco jako příbuzenský vztah, ale mnohem těsnější. Váš mistr o vás ví vše. Tím, že bych se svěřila do jeho péče, jsem mohla mnohé získat, ale také bych ztratila. Opravdu jsem toužila tak nebezpečnému muži dát nad sebou nějakou moc?

„Toho se nemusíš bát. Já nejsem Zvin,“ poznamenal ledově. „Ženské tvých schopností si do postele neberu. Náš vztah by byl čistě profesionální.“

Studenej čumák, ještě lepší...

Nepatrně zúžil oči: „Přijmeš mne po dobrém, nebo tě mám přemluvit jinak?“

Všichni mí přátelé a kolegové by řekli ano. Jen šílenec by se vzpouzel. Po tom všem.

A-N-O!

Ta tři písmena mi nešla přes pusy. Pootočila jsem hlavu tak, abych mu viděla do obličeje, a řekla: „Já nestojím o žádného protektora, o žádného *psionického* mistra!“

Nečekal to. Spadla mu brada, část zklamání se odrazila i v jeho pohledu. „Kdykoliv později mě o to poprosíš, řeknu ne,“ slíbil mi a potom začalo skutečné peklo.

Nejdřív přišla na řadu ta baňka. Myslím, že uvnitř byla moje krev. Snadno ji získal ze zraněné ruky. A pak ten brk. Namáčel ho v rudé tekutině a kreslil jím na moji kůži nějaké obrazce. Nepříjemně to škrabalo. To ale nebylo nic. Opravdová trýzeň nastala, když kresba zaschla. Pomalovaná část kůže se pokaždé změnila v místo pulzující bolesti. A nesmím zapomínat na tu knihu. Ta byla ze všeho nejhorší.

Po každém dokončeném tahu se odtáhl. Čas, než znak zaschl, trávil v křesle nad připravenou knihou. Což bylo na tom to nejšílenější. Ten maniak mě nedržel v kobce, ale v normální místnosti. Mučil mě a do toho svítilo slunce. Když jsem křičela, přivíral oči. Někdy odvracel hlavu k oknu, za nímž se modralo moře. Tichý a souvislý projev se ode mne neočekával.

Nepoprosím. Správně mě odhadl. Anebo to nebude hned.

Představila jsem si svou minulost a ve vzpomínkách hledala únik z agonie.

Utekla jsem z rodné Plaveny přímo pod dračí křídla. Jednu klec nahradila druhá, vyměnily se pouze mříže a hlídač za nimi. Tou dobou mi to ještě nedocházelo. Lord Kirbeg mi nabídl ochranu stejně jako řadě utečenců přede mnou. Ale na rozdíl od nich mě nečekala audience u Hajmóna. Žlutý drak mě prověřil osobně. Přečetl mou mysl. Nebylo to nic příjemného, ale u svého mistra jsem si zvykla. Tahle fáze psioniky nebolí. Rozhodně ne v tom smyslu, v jakém se bolest běžně chápe.

Raději jsem se vrátila do dob svého mládí. Vybavily se mi roky staré vzpomínky:

Ze tmy mé mysli vyplouvá hrdý aristokratický obličej, orámovaný vlasy červenými jako měď. V mých dlaních byly překvapivě jemné, to ale mohla být iluze. Můj mentor je mistrem klamu. Kdybych měla říct, co mě na něm zaujalo nejvíc, nebyly by to oči, na

můj vkus příliš tvrdé a studené, ale rty. Jejich výrazný tvar. Když se usmíval, což dělal pouze s určitým záměrem, byl neodolatelný. Oblékal se převážně do modré, a když si u něj nějaká psionička chtěla šplhnout, nosila stejný odstín. Já chodila zásadně v zelené nebo černé.

Opouštím mistra a vstupuji do jeho paláce uprostřed oranžovníků, palem, oleandrů a magnoliových keřů. Proplouvám chodbami plnými rusovlasých adeptů psioniky. Slabě vnímám jejich mysl, malé uzavřené světy, lišící se od sebe tak, že by se těžko našly dva úplně stejné. Našlapuji po měkkých koberecích a mívám otrocky, kteří jsou tu, aby náš život vyplnili pohodlím. Odhrnuji závěsy nabrazující dveře a nablížím do místnosti plné polštářů. Doupe, kde se cvičí schopnosti. Ty polštáře jsou tam z dobrého dřevodu. V jednom takovém jsem kdysi trénovala. Laskavost, již nás Zvin zahrnuje, je bezmezná. My mu na oplátku dáváme celíčký život. S poslušností figurky se pohybujeme po velkolepé herní partii, aniž bychom tušili, kam až nás jeho vůle zavede. Zda v cíli čeká odměna v podobě královské korunky, šach mat protivníkově králi, či vyhazov z hrací desky – nezbytná oběť umožňující další tah.

A když figurka stávkuje, vystavuje se mistrově hněvu. Ten ji bez mrknutí oka vstříc do rukávu a na šachovnici nahradí jinou, poslušnější. V „mistrově rukávu“ jsem bývala velmi často. Ne však tak často jako Frilwan.

Pod palácem leží několik kobek, ale jen jedna je z ryzího stříbra. Aspoň na první pohled tak vypadá. Ve skutečnosti to ale stříbro není. Na to je ten kov příliš modrý a příliš magický.

Vidím v té místnůstce zavřeného Frilwana. Klečtí na modrém podkladu s řetězy omotanými kolem rukou a se stříbromodrou čelenkou na hlavě. Vlasy pod blyštivým kovem jsou jako sníh. Zbělely mu hrůzou a v levém oku mu zůstal nevyhlášený tik. Stalo se to dávno, ale ne v psychomorně. To je jiný příběh. Příběh o tom, jak dopadne ten, kdo se pokusí zabít Zvina.

Nechávám Frila jeho vnitřnímu pecku a přesouvám se do vyšších pater.

Mám stoly, pokrmy jsou pestré, ale nezasytí – samé ryby a zelenina.

Otevřeným oknem zavane z atria vůně oleandrů. A je to tu znova.

Nacházím se v zahradním altánu, na kůži mě studí večerní chlad a ze tmy zní neúnavný zpěv cikád. Zvln sedí naproti, na rtech má ten lehce melancholický a trochu přidržený úsměv, protože ze mě chce udělat svou pravou ruku a kdoví co ještě. Popijíme láhev Modrého Keledoru a pokoujeme vodní dýmku. Jen jeden šlauch a společný náustek. Jak příjemně intimní pro žábu, jakou jsem byla. Líbáme se, cítím ty silné ruce kolem pasu. Drtí mě a já chci, aby nikdy nepřestal.

Tehdy mě projev vášně u tak chladného muže šokoval. Nevěděla jsem, co si s tím počít, a všechno dokonale podělala.

Zase se líbáme.

Poslední záchvěv slasti. Moje země. Přímořská Plavena se vším tím úděsným vedrem a komáry.

Zavřeštím, jsem zpátky v realitě. Kirbegův kat přejíždí husím brkem po mých nahých zádech. Nevím, co přesně dělá, ale bolí to tak, že zapomínám dýchat. Z úst mi skane slina. Opět křičím. Tentokrát bezhlavně uvnitř sebe.

Hajmón otevřel bolavou ránu, mou starou noční můru. Rjabašův květ. Sirotčinec. Žila jsem tam, dokud si mne mistr nevyšiml a nepozvedl k sobě.

Znovu mám plný nos kyselého zápachu. Moč, kazící se první zuby, pot a obyčejná lidská špína. Logický důsledek příliš velkého počtu dětí držených pobromadě.

Procházím řadami postýlek a připadám si jako duch. Na každé leží tělíčko zachumlané do zavšivené houně. Vnímám jejich mysl

jako různobarevné květy a nevím, co si s tím počít. Hraju si na to, že jsem mrtvá. Pláču.

Tenkrát jsem hodně plakala. Kvůli sobě i kvůli nim. Vždycky v noci, aby mě nikdo nepřistihl. Oni neplakali, jen kašlali a chrlili krev. Epidemie, v Rjabaši tak časté jako den.

Horší než nehybné tělo holky, se kterou jsem si ještě včera hrála, je snad už jenom ten hlad. Představuji si jídlo, ale nepomáhá to. Jsem psionik, ne čaroděj. Snažím se vsugerovat si pocit sytosti. K ničemu.

Uléhám s křečemi v břiše, to ještě netuším, že mě čeká další tanec hrůzy.

Ze snu, ve kterém mám rodiče, mě probudí cizí kašel tlumený polštářem. Vzpomínka na tu cizí paní, co jsem včera viděla a jíž má představitivost propůjčila tvář matky, se rozplyne. Zajímá mě jen ten kašlající kluk. Je starý jako já. Cítím jeho bolest, bezmoc a stesk. Prosím, já už nechci! Mám oheň na srdíčku, tak moc to pálí. Milosrdný Aurione, já už to nechci! Klukovy pocity jsou hlasitější než modlitba. Snaží se představit si něco hezkého. Tvář sestřičky, která zemřela minulý rok. Nebo mísu plnou zralých jablek, sklenici mléka, z pece vytažený chléb. Rjabašské děti nikdy nemyslí na hračky, jídlo je důležitější.

Pláču spolu s ním pro sestřičku, kterou nemám. Chlapcova mysl vzplane ve smrtelném záchrvěvu. Je to, jako když se přihodí do slábnoucího ohně suchá sláma. Vidím ji zazářit jako zelený plamínek u stropu. Pak nastane tma.

Přichází zima, pro Plavenu typická. Teplá a deštivá.

Hledím na zeď z nepravidelných kvádrů – dělí sirotčinec od zbytku světa a nedává žádnou naději na útěk. Jenže já mám dláto, už ani nevím, kde jsem k němu přišla. Den co den namáhám tělo stejným úkonem a vytvářím úchyty pro ruce a nohy. Jednoho odpoledne šplhám. Vítězně se posadím na zdi a vytáhnu z kapsy pytlík sušených švestek. Na jazyku cítím jejich hořkosladkou chuť.

Švih, a první pecka letí obloukem do ulice. Přistane pod platanem a svítí na vlhké dlažbě.

Bum, za peckou následuji já. Pádem si natluču, ale stálo to za to. Svět kolem mne je světem chutí. Ochutnávám jeho emoce a očima hltám všechno kolem.

Potom ho potkávám. Co je na něm divného? Ten muž nemá vůbec žádnou chuť.

Vzpomínka na to, jak jsem poprvé potkala Zvina, se rozplynula. Otevřela jsem oči a zjistila, že mi po tváři stékají velké slzy. Okamžitě jsem se zastyděla. Ta moje chvilková přecitlivělost! Vzápětí jsem si uvědomila, že mám oči suché, protože slzy nemohou být moje.

Nade mnou stál Hajmón. Svíral čelisti, ale nic neříkal.

Cukla jsem zápěstím, řemeny držely.

„Odpusť mi. Nevěděl jsem, kdo jsi. Bohové, nejradši bych se neviděl!“ vzdychl.

Zmagořil, došlo mi. Teď už definitivně. Musím z toho vytěžit maximum, než mu dojde, kdo doopravdy jsem. Další bolest nevydržím.

„Ta baňka, ten brk...“ zablábolila jsem, než mě stačily zradit hlasivky. Také jsem neměla daleko k nervovému zhroucení.

Pochopil a zbývající krev vylil na podlahu. Místnost naplnil tříštivý zvuk. Zřejmě upustil i tu prázdnou nádobu. Pořád jsem byla trochu dezorientovaná. Přistoupil ke mně s něčím vlhkým. Asi houbička. Jemně jí přejel po mých rozbolavělých zádech. Znovu jsem ucítila rezavý pach. Zvedl se mi žaludek. Ne, nebudu, nesmím se pozvracet!

„Odvaz mě,“ zasípala jsem a šklubla řemeny na rukou.

K mému překvapení poslechl. Setřel ze mne poslední zbytky krve a uvolnil mi pouta, mlčky a skoro něžně. Zápěstí a kotníky jsem v těch místech měla zarudlé.

Posadila jsem se a chytla si hlavu. Při tom se mi z boků svezl hadr. Kirbegûv kat se odvrátil. Snad mu nevadí pohled na mou nahotu? Tak najednou? Musím najít aspoň boty a vypadnout.

„Kde mám své věci?“ naléhala jsem.

„Všechno je v truhle,“ zamumlal a pohlédl do rohu, kde se nacházel jeden z mála kusů nábytku. Místnost byla zařízená účelně, a přesto s jemnou elegancí. Pán je nejen úchyl, ale taky estét. Položila jsem nohy na zem a chtěla k té truhle zamířit. Jenomže jsem nepočítala s dalším návaem slabosti.

Ta část podlahy, která byla čistá, se zakymácela. Taktak se mi povedlo zachytit okrajů stolu. Něco se mi však dostalo pod nohy. Zapraskalo to. Střepey z rozbité nádoby? To už jsem seděla a držela si ruku na puse. Podlaha měla do čistoty daleko. Páchla krví a mně se znovu udělalo mdlo. Na rameni mi přistála něčí ruka. To mě vzpružilo.

„Dej ty pracky pryč z mého těla!“ zaječela jsem a instinktivně ucukla.

„Uklidni se. Vždyť se tě nikdo nedotýká. Někoho zavolám!“ Také zvýšil hlas, ale už se mi aspoň nesnažil pomoci.

„Ne!“ vyjekla jsem. Žádné svědky. Zatnula jsem zuby. Vstát a obléct se. To musím zvládnout.

Postavila jsem se a dotápala k truhle. Zamčeno? Cítila jsem, jak mě zase opouštějí síly. Vahou celého těla jsem se opřela o víko, zavřela oči a počítala do deseti. Potom jsem tím pohnula. Prsty se mi roztančily v zimničním třasu. Pokusila jsem se přimět je, aby přestaly, ale vůbec mě neposlouchaly. Každá kost v těle mě bolela.

Syčivě jsem se nadechla. Kroky za mými zády mě zburcovaly k horečné aktivitě.

Otevřela jsem tu zatracenou truhlu a v ní našla své oblečení. Byla tam i ta věc od Sandol Kah. Začala jsem se soukat do

šatů. Šlo to pomalu, stále byly vlhké, a vyrušil mě něčí upřený pohled. Poplašeně jsem sebou trhla.

Za mnou stál Hajmón. Něco v jeho očích mě přimělo zbystřit.

„Nesmíš odejít, aniž bys mne vyslechla.“

Smysl jeho slov se mi nelíbil. V podstatě mi zakazoval odchod. To nešlo jen tak ignorovat.

„Poslouchám tě,“ vyslovila jsem potichu a pokračovala v zapínání knoflíčků. Prsty se mi pořád chvěly, ale snažila jsem se to ignorovat.

Kirbegüv kat zamyšleně sledoval můj zápas s nepoddajnou látkou:

„Chtěl jsem tě vyzkoušet. Nečekal jsem, že budeš tak paličatá.“

„Nechtěl jsi mě vyzkoušet. Chtěl jsi mě zlomit, pane,“ upřesnila jsem neúprosně.

„Zpočátku jsem neměl v úmyslu ti způsobit bolest. Myslel jsem svou nabídku upřímně. Kdybys ji přijala, mohli jsme si to ušetřit.“

Věřila jsem mu jen napůl, ale on ještě neskončil:

„Jenže to bychom se toho moc nedozvěděli. Vlastně bych měl být za tvou tvrdohlavost rád. Bolest dokáže divy.“

„No to je úžasné! Jak dlouho to mělo ještě pokračovat?“ vyjela jsem na něj.

„Už moc dlouho ne,“ škubl mu koutek a natočil bradu k oknu. „Vidíš jak vysoko stojí slunce nad zálivem?“

„Ech?“ nechápala jsem z jeho nové hry ani ň.

„Blíží se poledne,“ vysvětlil. „Za chvíli zazní gong, bude oběd.“

U Khara, jaký oběd? Co to tu žvaní?

„Co jsi vyslídlil, že se tvůj postoj ke mně tak radikálně změnil?“

„Tvé vzpomínky.“ Zamířil ke stolku a zvedl z něj knihu.
„Vzpomínáš si?“

Proti své vůli jsem se zachvěla. „Postaral ses, abych na ten krám jen tak nezapomněla.“

„Kniha symbolizovala tvou mysl. Poznal jsem tě skrze ni a viděl všechny důležité momenty v tvém životě.“ Slabě se usmál. „Teď přede mnou nemáš žádné tajemství.“

Snažila jsem se to strávit. Nějak to nešlo.

Můj učitel se odvrátil. Přidřepł na podlahu a začal z ní sbírat střepy. Zvážila jsem možnost zabít jej – někdy v budoucnu, až na tom budu lıp.

„Vím, že to bylo drastické řešení,“ začal opatrně, aniž by přestal v úklidu. „A kdybych věděl, koho mám před sebou, nikdy bych po takovém prostředku nesáhl.“

Jakkoliv se to zdálo nemožné, našel si další způsob, jak mě mučit.

„Kdo, u Khara, jsem? Tak už mi to konečně řekni!“

„Chceš to vědět, Magnólie?“ zvedl ke mně hlavu, dlaně plné střepů. „Jsi moje sestra Jasna.“

Neposlušný knoflík zůstal utržený v ruce. Bohové, tohle mi nedělejte! „Ne,“ zašeptala jsem. „Ne!“ zopakovala jsem. „Ne!“ To jsem už řvala. „Jak?“ vyjekla jsem nepřítčně. „Důkaz... nemáš jediný důkaz.“

Zatvářil se vítězně: „Ale mám. Rjabašův květ.“

„Tak se jmenoval sirotčinec, kde jsem vyrůstala. Viděl jsi mou minulost, no a co?“

Sklopil hlavu. „Vzpomínáš si na bezejmenného kluka, který ti nosil jídlo?“

Zatrnulo mi. Chlapec ze snu. Měl měděné vlasy stejně jako já. A oči modré jako moře. Jak jsem na něj mohla zapomenout? Míval takový milý úsměv.

Stojím před kamennou zdí a zbožně civím k obloze.

„Pozóóór, už letí!“ huláká ten za zídkou.

Zvednu ruce a připravuju se. Vrouch, udělá to, a přes ohoz přelétne kus hadru.

Cvičeným okem balík sleduji a za letu ho chytám. Zavýskám radostí a rozbaluji nedočkavě plátno.

Lamiusi, je tam celý bochník! A ještě teplý.

Otvírám pusu, jak to nejvíc jde, a cpu si do ní veliká sousta. Usilovně žvýkám kůrku, skývu rovnou polykám. Jen rychle, rychle, ať to nikdo nevidí!

Připadám si provinile. Není toho dost, abych se mohla rozdělit, namlouvám si.

Nejlepší byly pytlíky se sušenými švestkami. Milovala jsem je tak moc, že teď už je nedám do úst.

„Kdo seš?“ volám na kluka, když jsem konečně přecpaná.

„Jsem ten, komu na tobě záleží!“ vyhýbá se přímé odpovědi a já jsem příliš spokojená, abych nad tím dumala.

„Ukaž se!“ ječím.

Nejdřív se vymlouvá, ale po krátké slovní přestřelce se na druhé straně zdi vynoří zrzavá čupřina. Přidržle se na mě zašklebí. Hajzlík od pohledu. Když přišel poprvé, představovala jsem si ho jinak. Ne tak upraveného, možná trochu rozčuchaného a špinavého jako já. Jenže on má pěkné šaty, které mu malíčko závidím. Poslouchá moje blábolení a tváří se, že ho to kdovíjak zajímá. Já na oplátku poslouchám jeho. Svět za zdí musí být úžasný, i když on si to nemyslí.

Když ho začínám mít docela ráda, vypaří se. Bez mrknutí oka a jediného slůvka. Lamiusi, za co mě trestáš tentokrát? Asi jsem se měla o ty švestky přece jen podělit.

Přichází umáčená zima a spolu s ní hlad. Třesu se pod moly prožranou dekou, kručí mi v břiše a přemítám, zda nebyl jen snem, halucinací hladem tryzněné mysli.

„Ten kluk z města jsi byl ty? Lžeš!“

Naskládal střepy na hromádku a oprášil si ruce. „Mluvím pravdu, Jasno.“

„Nevěřím ti. Přísaha!“

Zamrkal. Moje slova ho zaskočila.

„Na koho?“

„Na bohy!“

Mírně se usmál. „Na kterého z nich by sis přála?“

„Na všechny!“

„To bude dlouhá přísaha.“

„Přísaha!“

Hajmón poklekl na jedno koleno a s temným odhodláním spustil:

„Ve jménu Auriona, Pána světla, vládnoucího slunci, věř těmto ústům!

Při Sirril, Paní noci a hvězd, vládkyni magie a psychické moci, věř tomuto jazyku!

Při Paní země Mauril a Pánu ohně Faeronovi, věř mému dechu!

Při Siaronovi, Pánu uragánu a vichřic, a Dunril, Paní vod, věř mým očím!

Při Věrné Rianně a jejímu muži Gorovi Rytíři, slyš má slova!

Při Bongirovi Pastýři a Pánu zvířat a ptactva! Při Alcaril, Paní rostlin a úrody! Nezatracuj mě za to, co jsem ti udělal!

Při Estel Panně, zkus mi odpustit!

Při Siomenovi Učencovi a múze Mirtal, věř, že jsi moje sestra Jasna a já jsem tvůj bratr Hajmón!

Při Mernovi Kováři, patronovi řemeslníků, při Lovci Tarfeinovi a Finwalurovi Poutníkovi! V našich žilách proudí společná krev a naše budoucnost je zapsaná v Knize osudu, kterou otevře až Lamius, Soudce nás všech!“

Nakonec je vyjmenoval všechny.

Čekala jsem, že ho za křivou přísahu smete jejich hněv? Nestalo se vůbec nic. Zřejmě to tedy byla pravda. Nebo všech sedmnáct našich bohů zrovna mělo na práci důležitější věci než trestat křivopřísežníky.

„Proč jsi mě víckrát nehledal?“

„Řekli mi, že jsi mrtvák.“

Provrtala jsem ho pohledem: „Kdo ti to řekl?“

„Můj mistr, arcimág Zvin. Pokud vím, byl i tvým –“

„Zvin, ten zatracenej parchant! Přisahám, že ho zabiju!“
přerušila jsem ho rudá vzteky.

„Ne na bohy!“ varoval mne Hajmón.

„Ne, jen tak! Udělám to sobě pro radost.“

Zašklebila jsem se a on mi ten škleb vrátil. „Jsem rád, že už je ti líp.“ Konečně vstal a zpřímá mi pohlédl do očí: „Vidím, že se ti do tváře vrátila barva.“

Ignorovala jsem ho.

„Naši rodiče! Kdo byli zač, proč mě nechali v té špině, a tebe ne? Ty svině prašivý, ať Khar sežere jejich duše!“

„Zastav,“ naléhal. „Nevíš, koho proklínáš!“

„To je mi fuk. Proč mně to udělali, proč?“ fňukla jsem.

„Jasno!“

Hajmónův výraz roztál. Chtěl zamířit ke mně. Můj varovný pohled ho však donutil zpomalit a nechat napřážené ruce opět klesnout. „Naše matka byla plavenská šlechtična. Dáma, která měla ráda život. To je vše, co o ní vím,“ přiznal.

„I to je víc, než vím já,“ ušklíbla jsem se trpce.

„Narodil jsem se pár let před tebou – jako bastard.“

Jeho traumata mě nezajímala. „Jak vypadala?“ dotírala jsem.

„Byla rusovlasý typ a měla modré oči. Lidé ji oslovovali Růže. Na rukou nosila náramky z perel. Její pravé jméno mi neprozradili. Doteď se mi nepodařilo vypátrat, kdo byl můj otec. Vychovali mě cizí lidé.“

„Měl jsi co jíst,“ usekla jsem jeho litanii.

„To jsem měl, ale za jakou cenu. Kdybys jen tušila!“ sklopil oči a hořce se usmál. „Všimli si, co umím, a nutili mě používat mé schopnosti v jejich prospěch. Otčím žil z lichvy. Kdo včas neplatil, toho čekala návštěva: pan lichvář osobně. Mne brával s sebou. Zbytek si domyslíš. Dlužníci vždycky vrátili všechno.“

„Líbilo se ti to?“

„Co se mi mělo líbit?“

„Všechny ty věci... co jsi jim dělal...“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl rychle.

„Tak proč jsi v tom pokračoval? Mohl jsi utéct!“

„To si opravdu myslíš? Zůstal bych na ulici a nakonec skončil u toho, proč jsem utekl.“ Propletl si prsty a s upřímností, která zabořila, přiznal: „Jen v jedné věci jsem byl vždycky dobrý, Jasno.“

„A co žena, která tě vychovala?“ změnila jsem téma.

„Myslíš macechu?“ zúžil oči a vysunul bradu. „Svým způsobem byla ještě horší než otčím. Nutila mě špehovat sousedy, aby je pak s jejich ohavnými tajemstvími mohla vydírat. Řekl jsem jí, že toho mám dost. Odmítl jsem dál lézt ostatním do soukromí. Tehdy se rozhodla ukázat mi budoucnost.“

Odmlčel se a čekal. Visela jsem mu na rtech.

„Vzala mě do Rjabašova květu,“ vychutnával si mou pozornost. „Řekla mi: *Není jedinej důvod, aby ses nad nás vobyčejný lidi povyšoval. Tvoje matka je urozená děvka, která si nadělala několik harantů a každýho s jiným chlapem. Ukážu ti, jak bys skončil, kdyby nebylo naší dobroty.* Bylo pro ni příznačné, že zapomněla poznamenat, že za tu dobrotu si s otčímem nechali slušně zaplatit. Ale abych se vrátil k tomu, čím jsem začal. Poté, co jsme vešli do Rjabašova květu, si zavolala jednu z žen, které se staraly o sirotky. Poodešly stranou a chvíli spolu hovořily.“

„O čem?“

„To vědí jen bozi. Neměl jsem chuť je špehovat. Žena z Rjabašova květu nás zavedla na zahradu a ukázala na jednoho z umouněných sirotků. *Další planej výhonek paní Růže*, ušklíbla se macecha a já měl dost rozumu, abych si to důkladně prověřil.“

Podíval se na mě, zarytě jsem mlčela. Tak umouněný sirotek!

„Nedali ti ani jméno, což bylo zvláštní. Když jsem se později vloupal do jejich archivu, našel jsem záznam o nemanželském dítěti ženy, která si říkala Plavenská Růže.“

„Co se stalo pak?“ nevydržela jsem to.

„Chtěl jsem ti pomoci.“ Hřejivý úsměv. „Musíš pochopit, že tehdy jsem byl jiný než dneska. Měl jsem ještě své sny. Když je člověk ztratí, spolu s nimi ztratí všechno, co z něj dělá člověka. Měl jsem štěstí, že v té době Zvin dával dohromady svoje žáky. V převleku chodil mezi lidmi a vyhledával talentované jedince. Tak jsem se dostal do jeho party. Byl jsem rozhodnutý tě zachránit a ve své naivitě jsem se mu svěřil. Vyslechl si mě a slíbil, že ti zajistí náhradní pěstouny.“

Zavřela jsem oči a zase je otevřela. Bohové, tohle je horší než všechno, co se stalo předtím. A já mu věřila, v téhle jediné věci...

„Vidím, že to chápeš. Neměl jsem důvod ho podezírat,“ pokračoval Hajmón.

Byla jsem v šoku. To, s jakou samozřejmostí čte mé myšlenky, jsem nijak nekomentovala.

„Ptal jsem se na tebe a on mi s nešťastným výrazem sdělil, že přišel pozdě. V jeho verzi jsi v Rjabašově květu zemřela na černý kašel.“

„Výborně, a ty jsi svému úžasnému mistrovi uvěřil!“

„Dodnes netuším, co ho k tak odporné lži vedlo. Možná macecha mluvila. Někdo se bál, že budeme společně pátrat po

paní Růži? Ne, že bych se tím často nezabýval. Právě naopak. Ale po matce jako by se slehla zem.“

„Co jsi dělal pak?“

„Myslíš u Zvina? Neměl pro mě příliš mnoho sympatií. Ty pocity byly vzájemné,“ zašklebil se. „Nakonec se za můj další osud zbavil zodpovědnosti způsobem jemu vlastním. Dal mě Kirbegovi. Jako dárek.“

Neušel mi sžíravý sarkasmus, který zazněl v jeho posledních slovech.

„To dává smysl. Potřeboval tě někam uklidit, protože v téže době přijal mě. Oba jsme v jeho paláci zůstat nemohli. Dřív nebo později bychom se setkali a vyšlo by najevo, co je za hajzla.“

„Problém je, že tvoje vzpomínky na rané dětství jsou velmi zamlžené.“

„Já vím. Zvin říkal, že je nevidí, ale teď už mu nevěřím ani péro mezi nohama.“

Hajmón se nezasmál. „S tím ti pravděpodobně nelhal. Kolem tvé minulosti visí příliš mnoho otazníků. Nedohlédl jsem dál než za Rjabašův květ. Víím, že jsi má sestra a že máme stejnou matku. To je vše.“

„Mohl bys...“ zajíkla jsem se. „Dostat ty zasuté vzpomínky z mé hlavy ven?“

Položil si ruce na spánky a přivřel oči. „To po mně nežádej. Jsou schované záměrně. Předtím, než jsi vstoupila do Rjabašova květu, se ti někdo pohrabal v hlavě. Než tě zanechal před vraty sirotčince, zamkl tvé dětství na zámek a klíč si vzal s sebou. Jen by mě zajímalo, kdo to byl.“

„Vlastní matka nás odvrhla a jediný ke komu jsme se upnuli, náš mentor a poručník, nás zradil. Možná je dobře, že o otcích nic nevíme,“ pravila jsem temně. A brácha je sadistický úchyl. Inu, příbuzné si člověk nevybírám.

Tlumeně si povzdechl: „Mohu ti nějak pomoci?“

„Ne!“ sykla jsem a veškerou pozornost obrátila k maličkostem. Nepromokavý pytlíček a v něm hřeben, zrcátko, šminky. Musím dát všechno do původního stavu. Z téhle místnosti odejdu bledá jak sedma, ale po svých. S úsměvem na rtech.

Nesmím si tu před personálem zkazit reputaci. Možná mě slyšeli křičet. Ale na tom nezáleží. Později řeknou, že Mag-na Plavenská má nervy pevné jako skála. Usmála jsem se při vzpomínce na slova černovlasé nekromantky: *Na každý problém existuje řešení a každá otázka má svou odpověď.*

„Ona nám může pomoci,“ vyslovila jsem to, na co jsem myslela od začátku. Jako každý člověk musím mít nějaké předky. A Delcante je najde. Ve Stínovém světě.

„Ano, ale nespěchej na ni. Všechno má svůj čas,“ usmál se vědoucně Kirbegův kat.

Sladkosti

„Byla to hrdá rasa. Přišli z dalek, o jakých se nám, obyčejným smrtelníkům, může jen snít. Nalezli tu primitivní civilizaci, kterou si snadno podrobili. Ale jejich idylu narušil Khar er Kiralon, později známý jako Démon. I on byl Arvedan a také on chtěl vládnout světu. Sám. Rozpoutal mezi nimi nenávist a každý odpor utopil v krvi. Řada z nich se přidala na jeho stranu. Jenomže nikdo nevěděl, že válečný kolos pozře všechny. Bájně Arvedany, jejich knížectví i jejich démona. Budoucnost byla předurčena těm, které historie až dosud ponechávala ve stínu. Obyčejným lidem.“

Z mýtu o Arvedanech

Suché šaty a panák. Nic jiného jsem v hlavě neměla. První z těch přání jsem si splnila vzápětí. To druhé muselo počkat. V účelně zařízeném pokoji, který mi můj laskavý bratr přidělil poté, co mě málem zabil, jsem našla čisté oblečení pro sebe i pro Del. Zřejmě je sem nechal přenést z mého domu v Tangoře. Jak dlouho mě musel špehovat? Usoudila jsem, že na takové myšlenky je času dost.

Nekromantka už na mě čekala. Nijak se nerozpakovala použít cizí šatník, a ještě dělala drahoty, když měla na sebe vzít jiný oděv než černý. V zelených šatech, které jí byly příliš dlouhé a poněkud úzké, přistoupila k zrcadlu: „Můžu si půjčit tvoje šminky?“

Pokrčila jsem rameny. Když myslí, že jí to pomůže. Převlečené a navoněné jsme se přesunuly k Platejsovi. Potřebovala

jsem do sebe něco vpravit, aby mi to zase začalo normálně myslet.

„Tvůj mořský úlovek,“ promluvila cestou Delcante. „On se na něj vůbec nezeptal! Jak mohl zapomenout?“

„On nezapomněl. Zřejmě pro něj nemá žádnou cenu. Del, ty to nechápeš. To všechno, co se o Kirbegově katovi šeptá, je pravda. Ani si nedokážeš představit, čeho všeho je schopen,“ zdůraznila jsem. „Nenechal tě běhat po svém doupěti jen tak. Je to psionik. Podobný jako já, ale zkušenější. Vnímá naše emoce a čte nám myšlenky.“

Nedůvěřivě nakrčila nos. „Myslím, že přeháníš, paní Magno. Od telepatů, které jsem potkala na svých cestách Tarou, se až tak neliší. Případá mi otrávený pohodlným životem a znuděný vlastní mocí. Takových bylo!“ odfrkla si.

„Del, on tak působí schválně. Před námi se nebude předvádět. Na to má lidi!“

„No ovšem. A ukážeš mi prosím, co jsi vylovila?“

„Ukážu, ale až po jídle,“ rozhodla jsem.

Platejs je taková lepší chýše. Není tu žádná podlaha, jen humno. Lavice a stoly jsou ze dřeva, střecha z rákosu. Větší liják to smete a staví se nanovo. Chodí sem hlavně mágové. Žádní skřeti, žádní otravní námořníci. A žádné mořské potvory s citronem a olivami. Servírují tu plátky vepřového, skopového, hovězího a jehněčího. Vše bývá proklepané a okořeněné bylinkami z pevniny. K tomu se podává čerstvá zelenina, nakládané houby a teplý křupavý chléb. Sladké víno slouží jako aperitiv a pálenka z fíků je místo dezertu. Večeři zakončuje číše chlazené vody bez hnilobného povlaku a klíčícího života.

Z úst mi uniklo krátké zasyknutí. Delcante mi právě vpíchl jehlu do odchlíplé kůže na zápěstí.

Připadala jsem si hloupě. Předmět, kvůli němuž jsem tolik riskovala, spočíval mezi obraným žebírkem a sklínkou *mučanského červeného*. Místní vína stojí za houby a dovážet sudy z Lendoru vyjde draho. Ale jediná láhev tarského stolního měla větší cenu než to, co jsem vylovila z hlubin Vnitřního moře.

Hodila jsem po té věci nešťastný pohled a opět ztratila koncentraci.

„Del, nemůžeš s tou bolestí něco udělat?“ zaúpěla jsem. „Pro dnešek jsem si jí užila vrchovatě.“

„Nebud' cimprlich!“ okřikla mě. „Trochu bolesti ti neuškodí. Tvoje nervová soustava funguje. Měla bys být ráda. U nás v Nekromantické hanze by tě –“

„Prosím tě, ušetři mě těch žvástů,“ zahučela jsem, aniž bych vylovený *zázrak* spustila z očí. Byla to krabička o velikosti doutníkového pouzdra odlitá z jediného kusu matného kovu. S nejvyšší pravděpodobností silně magická, jinak by ji sůl dávno rozežrala. Na protřepání odpovídala pravidelným *plop, plop*.

Představovala jsem si, že skrývá nějaký šperk. K barvě vlasů mi jdou hlavně nefrity. Mohl by tam být také klíč. Zlatá mince. Elixír věčného mládí. Pudřenka proti vráskám. Neuvěřitelná blbost. Prostě cokoliv. Problém byl, že hladký povrch pouzdra neposkytoval žádný návod, jak by se dalo otevřít.

„Napadá tě, co by mohlo vydávat ty zvuky?“ zeptala se Delcante, když se mnou skončila.

Zašilhala jsem na nový obvaz: „Mejdlo? Co myslíš ty?“

„Čěška, zcela jistě tam je čěška!“

„To spíš doutníky.“

„Ne, kosti!“

Ukázala jsem na zbytky večere: „Myslíš žebra?“

Vyprskly jsme smíchy.

„Myslíš, že bych si mohla dát ještě něco sladkého?“ zeptala se Delcante.

Pokrčila jsem rameny. Jen ať tloustne, z mojí kapsy to nejde. Tučný účet šel na Kirbegova kata.

„Dej si kokosové mléko, jestli se po něm neposereš.“

Delcante houkla na obsluhu a vzápětí před námi stála mísa zázvorového cukroví.

„Paní Magno, co se mnou bude?“ zeptala se, když už nemohla.

Sáhla jsem po posledním cukrátku a vychutnávala na patře jeho medovou chuť. Lodní strava naučí člověka vážit si dobrého jídla. A blízkost smrti zase života. „Co ti mám povídat? Budeš dělat, na co seš zvyklá, ale pro jiného. Víš sama, že po vás je poptávka pořád.“

„Nejsem si jistá, zda chci sloužit člověku s tak krvavým renomé.“

„Že zrovna ty s tím naděláš! Není to jenom úchyl, jak se povídá. Svým způsobem je to génius.“

„Zastáváš se ho, protože jsi také psionička. Umíš stejné věci? Chceš je umět?“

„Mezi mnou a jím stojí léta praxe.“

„Obdivuješ muže, kterému se říká Kirbegův kat?“

„Ano,“ pronesla jsem pevně. Bylo v mém zájmu jedinému svému příbuznému zlepšit reputaci.

„Asi tě chápu,“ řekla.

Nemůžeš mě chápat, nekromantko. Já sama pro to stěží nalézám pochopení.

„Jsi telepatkou lorda Kirbega,“ pokračovala. „S jeho katem jsi byla o samotě přes tři hodiny. K čemu všechen ten čas? Naložil s tebou stejně jako s ostatními? Vymyl ti mozek? Nebo jsi měla protekci a jenom tě mučil?“

Pohlédla jsem do vinné sklínky, ale pravdu jsem tam ne-našla. Řekla jsem jen: „Měřili jsme spolu síly a nedopadlo to pro mě moc dobře. Podcenit nepřítele je druhá největší chyba, které se můžeš v životě dopustit, Del.“

„A ta první?“

„Věřit příteli.“

Ráda by něco dodala, ale v tu chvíli se rozlétlý dveře a do taverny vešel Kšara. Oči se mu leskly drogou a nekompromisně zamířil k našemu stolu.

„Kolegyně tu nasává?“ ukázal na prázdnou láhev a mlaskl.

Nekromantka se ošila. Zjevně jí přítomnost jednorukého čaroděje nedělala dobře. Mě však zachránila před další dotěrnou otázkou.

„Vezmi místo, Kšaro!“

Mága nebylo nutné pobízet. Usedl vedle mě, zazvonil kovem o stůl a jeho pozornost se obrátila k pouzdru z matného kovu. Cvrnkl do něj špičkou háku:

„Co to je?“

„Tajemství z moře,“ zabručela jsem.

Chtivě natáhl prsty nezmrzačené ruky: „Mohu?“

„Posluž si.“

„Och, je to silně magické. Zajímavé. Velmi zajímavé,“ mumlal si pro sebe a přejížděl nad schránkou dlaní.

„Del si myslí, že je tam nějaká kost.“

„Čěška, paní Magno!“

„Takovou blbost může z úst vypustit jenom *nekrouš*,“ pravil přezíravě Kšara. „Nic organického tam není. To je zjevné.“

„Máš nějaké tušení, co tam může být?“ zeptala jsem se skepticky.

„Ptáš se špatně,“ zakřenil se mág a kývl na obsluhující dívku. Další láhev *Mučanského červeného* přistála na stole. „Nevím, co

tam je, ale mohu ti říct, co tam není. Mohla bys, prosím?“ Výmluvně mrkl na láhev a prázdný pohár.

S povzdechem jsem vytáhla špunt a všem nám nalila.

„Já prosím jen trochu!“ vyhrkla Delcante, když jsem jí plnila sklínku.

Kšara takovými skrupulemi netrpěl. Ponořil rty do temně rudé, poválel svůj lok na patře a pronesl: „Chuť pevniny mám rád.“

Když měl půl poháru v sobě, uchopil pouzdro, přivřel oči a na čele se mu zaperlil pot.

„Nevidíš, jak se mu rozšiřují panenky?“ špitla Delcante. „S tím, co má v sobě, nezjistí nic.“

„Neznáš Kšaru,“ odpověděla jsem tlumeně. „Takhle funguje, co ho znám. Fet rozežírá jeho tělo, ale současně v mozku probouzí jedinou myslící část. Bez svých sladkostí je čarodějem na hovno.“

„Je tam toho víc,“ pronesl zamyšleně mág, „ale nemám při sobě prostředky, abych to mohl pořádně prozkoumat. Magno, co kdyby ses s tím dnes večer u mě stavila?“

„Kšaro, tvá nabídka je lákavá,“ pravila jsem s vážným výrazem. „Naneštěstí jsem smrtelně unavená a pomoc, kterou bych dokázala nabídnout, by byla k ničemu.“

„Ššš-ko-da,“ protáhl zklamaně.

„Ale můžu ti tu schránku půjčit a stavět se pro ni u tebe ráno,“ navrhla jsem smířlivě.

„Och, to by šlo. Nechoď prosím příliš časně zrána, raději až k poledni,“ olízl si rty a prstem zavadil o mé obvázané zápěstí. „A snad mi konečně dovolíš s tím něco udělat? Mohl bych odstranit jizvu.“

Už si nevzpomínám, jestli jsem se na něj usmála. Doufám, že ano. Zasloužil by si to. Byl to klidný a pohodový večer; takový, jaký nás už neměl potkat.

Vzbudila jsem se pozdě, ale s dobrou náladou. Má první myšlenka patřila rodině. Nejsem na světě sama! Můj bratr je Kirbegův kat. Úchyl, kterého nesnáší půlka Tary, uvědomila jsem si a euforie vzala za své.

Delcante ještě pochruovala. Snad ne kocovina? Nechala jsem ji spát. Dotápala jsem do koupelny a po dlouhé době se umyla v teplé vodě. Obalila jsem se osuškou a zavolala služebnou, aby mi vyčesala vlasy. Upravená a v čistých šatech jsem se vydala do pokojů Waryašova mága Kšary.

Na mé klepání nikdo neodpovídal. Nejspíš zaspal. Vzala jsem za kliku z vycíděné mosazi. Bylo otevřeno. To mě nepřekvapilo. V sídle Kirbegova kata se nekrade.

Vstoupila jsem a do nosu mě udeřil těžký odér *densarského bašiše* a mužského potu. Kšara ležel na lůžku, v šatech, které jsem si na něm pamatovala ze včerejška. Pahýl mu visel přes postel a špička kovového háku spočívala na zemi. Zřídil se takovým způsobem, že jeho mysl zůstávala na mé signály hluchá.

Na dosah stála vychladlá vodní dýmka. Se zadržným dechem jsem kolem ní prošla a otevřela okno.

Naskytl se mi pohled na slunnou zátoku. Vanul mírný větřík, na kotvě stály dračí lodě a po nebi plulo jen několik obláčků. Až mi bylo líto se odvrátit.

Překročila jsem pohozený šlauch a vrátila se k spícímu mágovi. Měl tvář utopenou v polštářích. Přisedla jsem na pelest a začloulala s ním.

„Vstávej, kolego!“

Nulová reakce.

„No tak, Kšáríku!“

Zvedla jsem mu hlavu a otočila ji obličejem k sobě. Čekal na mě, jak slíbil – pohled nehybný, oči jako ze skla.

„Do Kharovy prdele!“ odskočila jsem od bývalého kolegy. Zornice měl rozšířené, u úst se bělala pěna.

Takže se mu to nakonec povedlo. Ufetoval se k smrti.

Nikde jsem neviděla stopy po dávení, zřejmě mu přestalo pracovat srdce. Ale nedávalo to smysl. Vzal si míň než obvykle. Vzpomněla jsem si na včerejší nabídku a padl na mě smutek. Nikdy jsme spolu nic neměli. Leč byl to kolega, znali jsme se léta. Přiklekla jsem k vodní dýmce a důkladně si ji prohlédla. Spáchat vraždu v domě Kirbegova kata? Pochybovala jsem, že Kšara by někomu za takový risk stál.

Vrátila jsem se k posteli. Dala jsem si tu práci mrtvého převrátit a podruhé zaklela. Mág měl prsty obtočené okolo kovové schránky.

Bezmyšlenkovitě jsem po té věci sáhla. Kšara ji pevně svíral, musela jsem ji z jeho ruky vytrhnout.

Na matném povrchu stříbrného pouzdra zářily drobné znaky. Byla jsem si jistá, že předtím tam nebyly.

Nepodařilo se mi překvapit ho v dračím sále, nad špinavou prací v mučírně ani v jeho kabinetu. Musela jsem sestoupit do nejspodnější části pevnosti, kam Kirbegův kat skryl své poklady.

Prošla jsem tmou a našla ho před rozdělaným plátnem v síni, v níž hořel oheň. Už to nebyl ten včerejší krutý muž. Přinejmenším na pohled.

Měděné vlasy měl mírně pocuchané a nad pravým obočím mu ulpívala barevná šmouha. Od okamžiku, kdy mě spoutal svou mocí, neuběhlo ani dvacet čtyři hodin. Zřejmě nečekal, že po chladném rozloučení jeho přítomnost vyhledám tak brzo.